

4๑5.915
๗1๑ ก
๕.๕

2

การศึกษาลักษณะวิธีการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

ปริญญานิพนธ์

ของ

ชอแก้ว โภคย์สุพัตร

๒๕๖๖ พ.ศ. ๒๕๖๖

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

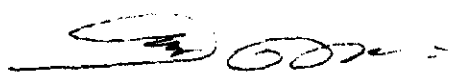
กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๕๕
178659

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานินพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา



..... ประธาน

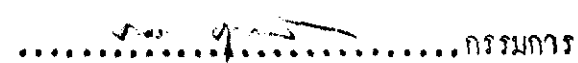
 กรรมการ

..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ



..... ประธาน

 กรรมการ

 กรรมการ

ประกาศคณะกรรมการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับสำเร็จลงด้วยความกรุณาของนายศาสตราจารย์ ดร. วิชัย
คิสิสระ และ นายศาสตราจารย์ ดร. ภวภิรมย์ขวัญ ที่ได้ให้คำแนะนำและขอเสนอแนะต่าง ๆ
ตลอดจนช่วยปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์สำเร็จลงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา
และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. เนตร อัสสวัณท์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและขอเสนอแนะ
ในการปรับปรุงแก้ไขบทเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณนายศาสตราจารย์ เชิดศักดิ์ โสวาสินธุ์ และคุณไพรัตน์ วงษ์นาม
ที่กรุณาให้คำแนะนำและขอเสนอแนะทางสถิติ

ขอขอบคุณคณะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ ปีการศึกษา ๒๕๒๓
ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเรียนการสอนให้เป็นไปด้วยดีตลอดโครงการทดลอง

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และบรรดาญาติพี่น้องช่วยเหลืออีกหลายท่าน ที่ไม่ได้
กล่าวนามไว้ในที่นี้ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

ขอแก้ว โภกยสุพัทร์

สารบัญ

บทที่	สารบัญ	หน้า
๑	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๔
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๔
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๖
๒	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๘
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้นักเรียนสอนตนเอง	๘
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้นักเรียนสอนตนเอง	๑๔
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ	๒๒
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ	๒๔
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๒๔
๓	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๒๗
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง	๒๗
	การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง	๒๘
	การดำเนินการทดลอง	๓๔
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๗
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	๓๘

๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๑
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย ก่อนการเรียน	๔๒
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย ก่อนการเรียนกับหลังการเรียน	๔๔
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียน	๔๖
เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียน	๔๗
๕ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๔๘
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๔๘
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๔๙
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๔๙
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	๕๐
อภิปรายผล	๕๓
ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษารังนี้	๕๗
ข้อเสนอแนะ	๖๐
บรรณานุกรม	๖๑
ภาคผนวก	๖๗

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ แบบแผนการวิจัย	๓๔
๒ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒	๔๒
๓ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนของกลุ่ม ทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒	๔๓
๔ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนกับหลังการเรียน ของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒	๔๔
๕ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนกับหลัง การเรียน ของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒	๔๕
๖ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒	๔๖
๗ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนของกลุ่ม ทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒	๔๗

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งใช้ในการแสวงหาความรู้และการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนการสอนภาษาจึงเป็นรากฐานที่สำคัญในการที่จะพัฒนาให้เด็กไทยได้ใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้และเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตของนักเรียน แต่สภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันยังไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าที่ควร ในเรื่องนี้ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ๒๕๑๔ : ๓) ได้กล่าวไว้ว่า "ในสายตาของคนทั่วไปเห็นว่าภาษาไทยมีความสำคัญน้อยแม้ในวงการศึกษาก็ยังไม่เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นสิ่งที่ควรได้รับความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง"

การเรียนการสอนภาษาไทยเท่าที่ผ่านมาและในปัจจุบันนี้ ได้ประสบกับอุปสรรคหลายประการ เช่น พื้นความรู้ภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกัน จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป (รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อุษุขยา ๒๕๑๐ : ๑๐) แต่อุปสรรคที่สำคัญมากที่สุดก็คือ วิธีสอนของครูซึ่งไม่เร้าให้นักเรียนสนใจบทเรียน ครูใช้วิธีสอนวิธีเดียว (สุมิตร คุณานุกร ๒๕๑๔ : ๑๓๖) ซึ่งมักเป็นวิธีการบรรยายและเป็นวิธีที่ไม่ส่งเสริมพัฒนาการด้านความคิด การแสดงออก การแก้ปัญหา และทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนได้อย่างแท้จริง

วิธีการสอนของครูจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการเรียนของนักเรียนและเป็นเครื่องมือส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียน ตั้งใจเรียนและเกิดการเรียนรู้ แต่การปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียนปัจจุบันนี้จะเห็นว่าไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเท่าที่ควร การที่ครูไม่ค่อยคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กในด้านต่าง ๆ ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ทำให้ครูดำเนินการสอนด้วยวิธีเดียวกันหมดทั้งชั้น ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่รู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เกิดความเบื่อหน่ายที่จะเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

วิชาภาษาไทย และก่อให้เกิดปัญหาเด็กเรียนช้า อันเป็นปัญหาที่น่าหนักใจสำหรับครู เพราะเด็กเรียนช้าเป็นเด็กที่ต้องได้รับการเอาใจใส่จากครูเป็นพิเศษ เสนีย์ มีทรัพย์ (เสนีย์ มีทรัพย์ ๒๕๒๑ : ๒๐) ได้แสดงความคิดเห็นว่าเด็กเรียนช้าเหล่านี้ถ้าปล่อยปละละเลยโดยไม่ได้รับการเหลียวแลหรือการแก้ปัญหาจากครูแล้ว จะทำให้เด็กล้มเหลวในการศึกษา

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดสภาพการเรียนช้าเร็วของเด็กต่างกัน จึงได้มีการคิดค้นเปลี่ยนแปลงการสอนใหม่ ๆ มาใช้ โดยมีแนวความคิดพื้นฐานในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนช้าได้ประสบความสำเร็จในการเรียนดีขึ้นกว่าเดิม เช่น การใช้ชุดการเรียนสำเร็จรูป (Learning Package) การสอนแบบศูนย์การเรียน (Learning Center) การสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป (Programmed Instruction) บทเรียนโมดูล (Instructional Module) การให้เรียนด้วยตนเอง (Individual Self Taught) ฯลฯ

การช่วยเหลือเด็กเรียนอ่อนและเรียนช้า นอกจากวิธีการดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นพบว่ายังมีวิธีการหนึ่งที่ใช้ช่วยเหลือเด็กเรียนช้าโดย แฮสเซต (Hassett. ๑๙๗๔ : ๗๗) กล่าวว่าครูหลาย ๆ คน เคยคิดว่าน่าจะมีทางที่เขาเหล่านั้นจะช่วยเหลือเด็กเรียนอ่อน ซึ่งต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษในด้านวิชาการ ถ้าเป็นดังนี้แล้วเราก็น่าจะมีทางทำได้นั่นคือ ครูสามารถจะหานักเรียนอื่น ๆ ที่มีความประสงค์จะช่วยผู้อื่นที่เรียนช้ากว่าตน

การจัดให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าได้มีโอกาสช่วยผู้เรียนที่เรียนช้ากว่าคนนั้น จัดเป็นรูปแบบหนึ่งของการปรับปรุงการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล คือ เป็นแบบสอนกันตัวต่อตัวโดยวิธีการให้เด็กโตสอนเด็กเล็ก เด็กเก่งสอนเด็กอ่อน (นิพนธ์ ศุขปรีดี ๒๕๑๕ : ๕๓) ซึ่งเราทราบกันดีว่าเด็กเรียนอ่อนนั้นมีปัญหาทางด้าน การเรียน แต่เด็ก

เรียนเก่งกับปัญหาทางการเรียนเหมือนกัน ซึ่งเป็นปัญหาที่ครูผู้สอนอาจจะตามเด็กไม่ทัน (บึงอร ภูภิรมย์ขวัญ ๒๕๒๑ : ๗) เพราะฉะนั้นในการที่ครูผู้สอนจะให้เด็กเก่งเหล่านี้ ได้ใช้ความสามารถเฉพาะตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่น ทำหน้าที่เป็นผู้สอนเด็ก เรียนอ่อน เรียนช้า ก็จะเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล และวิธีการที่จะจัดให้เด็กเก่งสอนเด็กอ่อนน่าจะเป็นประโยชน์และสามารถแก้ปัญหา เด็กเรียนช้าได้เป็นอย่างดี สวัสดิ์ จงกล ได้กล่าวว่าวิธีให้นักเรียนสอนกันเองเป็นการ เปิดโอกาสให้เด็กผู้ทำหน้าที่สอนได้แสดงออกถึงความสามารถของตนในการช่วยเหลือผู้อื่น ได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์และจะช่วยให้เขาสนใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น (สวัสดิ์ จงกล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ๒๕๒๓) อัลเลน (Allen. ๑๙๗๖ : ๓๗๑) เชื่อว่าการปล่อยให้ เด็กถ่ายทอดความรู้ให้กันนั้นก่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น เพราะเป็นการพูดคุยกับเพื่อนฝูง ในวัยเดียวกันช่วยในการสื่อความหมายได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น ความคิดของอัลเลน (Allen) ในเรื่องนี้ได้ตรงกับความคิดเห็นของ ยัง (Young. ๑๙๗๒ : ๒๓๐) ที่ กล่าวว่าไวว่านักการศึกษาหลายท่านพิจารณาเห็นว่านักเรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกัน และกันมากมายและการเรียนรู้จากกันและกันของนักเรียนจะทำให้เกิดความเข้าใจได้ดีกว่า การเรียนรู้จากครูเสียอีก เพราะภาษาที่นักเรียนใช้พูดจาสื่อสารกันนั้นสื่อความเข้าใจได้ดี และเหมาะสมกว่าครูเนื่องจากวัยของนักเรียนใกล้เคียงกันมากกว่าวัยของนักเรียนกับครู

จากการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนโดยให้เด็กสอนกันเองนั้น ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ ๒๕๒๒ : ๑๔) ได้ทดลองวิธีสอนโดยให้เด็กสอนกันเองในวิชา ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ซึ่งเป็นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเปรียบเทียบ กับการสอนไม่ใช้วิธีการสอนแบบให้นักเรียนสอนกันเอง และกลุ่มนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็น ผู้สอนก็เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเท่านั้น ดังนั้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะเปรียบเทียบ วิธีการสอนโดยให้นักเรียนสอนกันเองระหว่างกลุ่มผู้สอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและ ปานกลาง เพื่อที่จะได้ทราบว่าผู้สอนกลุ่มสูงกับกลุ่มปานกลาง กลุ่มใดจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของเด็กกลุ่มต่ำสูงขึ้นได้ดีกว่ากัน ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกทดลองใช้วิชาหลักภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพราะเห็นว่าหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่สำคัญวิชาหนึ่ง ซึ่งนักเรียนทุกคนจะต้องเรียนรู้เพื่อเป็นรากฐานให้สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจที่มีต่อวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยที่ผลการศึกษาของผู้วิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ กลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยมีกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง เป็นผู้สอน
๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ กลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยมีกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง เป็นผู้สอน
๓. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ กลุ่มเรียนซ่อมเสริมที่เรียนโดยมีกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง เป็นผู้สอน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ทราบว่าวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลางจะสามารถนำไปใช้สอนในวิชาหลักภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ได้เหมาะสมเพียงใด และเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาได้พิจารณานำวิธีการนี้ไปใช้ดำเนินการในวิชาอื่นและระดับชั้นต่าง ๆ

๒. การศึกษาค้างนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้การศึกษาและครูผู้สอนในสถานศึกษาต่าง ๆ ในการปรับปรุงการจัดการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการแก้ปัญหาการขาดแคลนครู ปัญหาในเรื่องนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและเรียนช้า และปัญหาในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ ของโรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๐๐ คน

๒. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ ของโรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๖ คน

๓. ระยะเวลาในการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองกลุ่มละ ๑๔ คาบ คาบละ ๕๐ นาที
รวมเวลา ๑ เดือน

๔. เนื้อหาวิชา

การวิจัยค้างนี้ใช้วิชาหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาพุทธศักราช ๒๕๒๑ เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด"

๕. ตัวแปร

ตัวแปรในการศึกษาค้างนี้

๕.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอน ๒ แบบ คือ

๕.๑.๑ การสอนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

๕.๑.๒ การสอนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

๕.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่

๕.๒.๑ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๕.๒.๒ ความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนที่จะแสดงพฤติกรรมตามจุดหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ของกลุ่มตัวอย่างภายหลังสิ้นสุดการเรียนการสอน ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้จากคะแนนของนักเรียนที่ได้รับจากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

๒. วิชาหลักภาษาไทย หมายถึง วิชาหลักภาษาไทยที่เปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑ โดยในการวิจัยครั้งนี้ เนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยเป็นเรื่องชนิดของคำ ๙ ชนิด คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท และคำอุทาน

๓. วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้โดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งเป็นผู้สอน และนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้เรียน การจัดแบ่งกลุ่มจะแบ่งได้ดังนี้

๓.๑ นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอน หมายถึง นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหนึ่งกลุ่ม และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางอีกหนึ่งกลุ่ม โดยพิจารณาจากผลการทำข้อทดสอบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยที่ใช้แบบทดสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทยของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และได้รับการคัดเลือกจากครูประจำวิชาให้เข้ารับการฝึกอบรมจากผู้วิจัยก่อนทำหน้าที่สอน

๓.๒ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริม หมายถึง นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์สอบวัดผลสัมฤทธิ์มาตรฐานวิชาภาษาไทยของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

๔. วิธีการสอน หมายถึง แนวทางที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในที่นี้ หมายถึง การสอนของกลุ่มเก่ง และปานกลาง โดยใช้ชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นสื่อในการสอนแก่นักเรียนในกลุ่มอ่อน โดยที่การสอนจะสอนตามเนื้อหาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๒๑

๕. ชุดการสอน หมายถึง การนำสื่อการเรียนต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับเนื้อหา มาส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนรู้ตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยชุดการสอนจะต้องประกอบไปด้วย วัสดุประกอบหลักสูตร บทเรียน แบบฝึกหัด อุปกรณ์การสอน และคู่มือครู

๖. ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือความคิดเห็นที่จะทำตามที่มีคำสั่งหนึ่งสิ่งใด ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือความคิดเห็นที่มีต่อวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียน วัดได้จากคะแนนการตอบแบบสำรวจความสนใจในหลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แยกตามหัวข้อได้ดังนี้

๑. วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

๑.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

๒. ความสนใจ

๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

๒.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

๑. วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๖ : ๒๓) ได้รายงานการสัมมนาเรื่อง "การพิจารณาวรรณกรรมและเทคโนโลยีมาปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีครูสอนไม่ครบชั้น" ตอนหนึ่งจากการสัมมนาในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาการปฏิบัติงานของครูและที่ประชุมกลุ่มได้เสนอวิธีแก้ปัญห โดยการให้นักเรียนที่เก่งกว่าช่วยแนะนำแก่นักเรียนที่เรียนอ่อน หรือให้นักเรียนชั้นสูงกว่า มาช่วย

จากการสัมภาษณ์ สวัสดิ์ จงกล (สวัสดิ์ จงกล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ช่อแก้ว โภคย์สุพัตร์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สำนักงานทดสอบ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๓) ซึ่งอาจารย์สวัสดิ์ จงกล เป็นผู้อำนวยการสำนักงานทดสอบ และได้เคยสังเกตวิธีการสอนแบบให้นักเรียนสอนกันเอง ได้กล่าวไว้ว่า การให้นักเรียนสอนกันเองจะมี ๒ แบบ คือ เด็กเก่งสอนเด็กอ่อน และเด็กที่เรียนชั้นสูงจะช่วยสอนเด็กชั้นเล็ก ซึ่งวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองนี้ใช้สอนได้กับทุกวิชาและมีประโยชน์ต่อ

วงการศึกษาดังเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาในด้านประหยัดค่าใช้จ่ายที่จะต้องหาครูมาเพิ่ม
ได้ปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน ส่งเสริมเด็กเรียนเก่ง ช่วยเด็กเรียนอ่อนและ
ส่งเสริมความเป็นผู้นำความสามารถเฉพาะตัว ให้เด็กได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์

แนวคิดในการนำเด็กเก่งมาสอนเด็กอ่อน ได้มีผู้นำไปทดสอบใช้ในโรงเรียน
จากการสัมภาษณ์ วัลภา สิงห์ธรรม (วัลภา สิงห์ธรรม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อ้างอิง
มาจาก ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ ๒๕๒๒) ซึ่งวัลภา สิงห์ธรรม ได้ทดลองใช้กับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนคาราคาม โดยมีชื่อโครงการ "กลุ่มเก่งแนะนำ
กลุ่มอ่อน" โดยใช้อัตราส่วนผู้เรียนต่อผู้สอน ๑ : ๑ วิชาที่ใช้สอนเป็นวิชาทักษะ เช่น
คณิตศาสตร์ และภาษาไทย ผลที่ได้รับนั้นมีประโยชน์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง นอกจากจะช่วยในเรื่องเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำแล้วยังเป็นวิธีการที่ช่วยทำให้การเรียนการสอนดีขึ้น ดังที่ ดร. กอ สวัสดิ์พาณิชย์
(อ้างอิงจาก สมบัติ ชูชีพชัย ๒๕๑๖ : ๔๕) ได้กล่าวถึงปัญหาการศึกษาและแนวโน้ม
ทางการศึกษามีมากและได้เปลี่ยนไป จึงมีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาใช้และโรงเรียน
ควรจะต้องหาวิธีต่าง ๆ มาใช้เพื่อให้การเรียนการสอนดีขึ้น และได้เสนอวิธีสอนวิธีหนึ่ง
คือ การให้นักเรียนสอนกันเอง โดยเรียกว่า "วิธีให้นักเรียนสอนนักเรียนซึ่งได้เสนอให้
แต่ละโรงเรียนทดลองวิธีการนี้ดู

ในเรื่องวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง ผุสดี ภูมิอินทร์ (ผุสดี ภูมิอินทร์ ๒๕๒๒
: ๑๒ - ๑๔) ได้กล่าวว่าความคิดในการให้นักเรียนช่วยสอนกันเอง (Pupil
Tutoring) มีมานานแล้ว และนักการศึกษาก็ได้ให้ความสนใจในด้านที่จะให้นักเรียนช่วย
เหลือสอนกันเอง การที่นักเรียนช่วยสอนกันเองนี้เกี่ยวข้องกับปัญหา ๒ ประการ คือ
จะหาอย่างไรกับเด็กโตที่เริ่มไม่สนใจการเรียน และจะหาวิธีใดที่จะให้การสอนรายบุคคล
ได้ผลดีที่สุด นักการศึกษาคิดว่าการให้นักเรียนช่วยสอนจะทำให้เด็กที่เบื่อการเรียนเกิด
ความสนใจขึ้นมาอีก เพราะได้มีความรับผิดชอบมากขึ้น จากความคิดนี้ก็ได้มีโครงการ

เกิดขึ้นหลายโครงการที่มุ่งให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาช่วยสอนให้ นักเรียนระดับประถมศึกษา โดยที่โครงการให้นักเรียนมัธยมได้ประโยชน์ทางสังคมและอารมณ์จากการได้มีส่วนในการช่วยเหลือและสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น โครงการ Youth Tutoring, Youth Program

และ Cross - Age Helping Program

จากผลการใช้วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองได้ข้อสรุปดังนี้

๑. วิธีการให้นักเรียนช่วยสอนนี้สามารถใช้ได้ในหลายวิชา แต่เดิมมีโครงการต่าง ๆ ที่ใช้วิธีการนี้มักทำในวิชาการอ่าน แต่ในตอนนี้ก็ได้ครอบคลุมวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น คณิตศาสตร์และการสอนภาษาต่างประเทศ

๒. การกำหนดให้เด็กช่วยสอนเพื่อนอย่างมีระบบ ได้ผลดีกว่าการให้สอนอย่างไม่เป็นระบบ

๓. สิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากการช่วยเหลือกันมีมาก และโครงการให้เด็กช่วยกันเองอย่างมีระบบ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้มากกว่าโครงการที่ไม่ค่อยมีระบบ

๕.๒ วิธีการช่วยสอนภายในชั้น ที่ผ่านมามีผู้หนึ่งที่นักเรียนในชั้นสูง ๆ สอนนักเรียนชั้นต่ำ ๆ ยังไม่ได้มีความสนใจจริงจังที่จะให้นักเรียนในชั้นเดียวกันสอนกันเองและยังไม่มีผู้ทำรูปแบบและแนวปฏิบัติไว้ จึงควรจัดทำรูปแบบการช่วยสอนในหมู่เพื่อนนักเรียนให้มีระบบ

๕.๓ ขยายการใช้วิธีให้นักเรียนช่วยสอน การให้นักเรียนช่วยสอนมักใช้กับนักเรียนเป็นจำนวนน้อยมาก โดยผู้รับความช่วยเหลือคือนักเรียนที่เรียนอ่อน วิธีการให้นักเรียนช่วยสอนควรนำไปใช้กับนักเรียนทั่วไปด้วย โดยให้เป็นวิธีการหลักอย่างหนึ่งในห้องเรียน

๕.๔ ใช้วิธีช่วยสอนกับนักเรียนหลาย ๆ กลุ่ม จากการใช้วิธีการช่วยสอนที่ผ่านมามีผู้ทำกับนักเรียนที่ยากจนหรือคนกลุ่มน้อยเป็นส่วนใหญ่ ควรใช้วิธีการนี้กับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ บ้าง

๕.๕ การวิเคราะห์ผลที่ได้รับเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่าย เชื่อกันว่าวิธีการนี้เป็นวิธีที่ประหยัดมากสำหรับการสอนเป็นรายบุคคล แต่ยังไม่มีการวัดที่เป็นระบบ ถ้ามีการศึกษาผลที่ได้รับเทียบค่าใช้จ่ายโดยเปรียบเทียบวิธีการสอนในห้องเรียนปกติโดยใช้นักเรียนช่วยสอนกับวิธีอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการสอนเป็นรายบุคคลก็จะทำให้ตัดสินใจได้ชัดขึ้นว่าจะใช้วิธีการใด

๕.๖ การสนองความต้องการของครูในโรงเรียน ความกระตือรือร้นที่จะให้นักเรียนช่วยสอนมาจากผู้ที่สนใจศึกษาหาวิธีการมากกว่าที่จะมาจากครูและผู้บริหารโรงเรียน จึงต้องหาวิธีที่จะให้ครูและผู้บริหารสนใจและสนับสนุน โดยอาจจัดกิจกรรมให้ครูและผู้บริหารรู้สึกมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าของโครงการมากขึ้น

วรรณ ทวงชัยปิติ (วรรณ ทวงชัยปิติ ๒๕๒๐ : ๒๓) ได้กล่าวถึงวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองว่าเป็นลักษณะหนึ่งในวิธีการเรียนเป็นคณะ (Team Learning) คือ ในค่านิยมของนักเรียน เด็กที่เรียนเก่งมีหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน

สำหรับในต่างประเทศเรื่องเด็กสอนกันเองนี้ หลักฐานได้เริ่มขึ้นในยุคของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมของประเทศ โดยที่ คิวินทิลเลียน (Quintilian Citing Paolitto. ๑๙๗๖ : ๒๑๖ - ๒๑๘) ได้บันทึกในหนังสือ ชื่ออินสตีติวติโอ ออราโทเรีย (Institutio Oratoria) เรื่องความคิดเกี่ยวกับการให้เด็กอ่อนวัยกว่าเรียนบทเรียนจากเด็กรุ่นพี่และต่อมาในปี ค.ศ. ๑๕๓๐ ครูชาวเยอรมันชื่อ ทรอทเซนคอฟ (Trotzendorf) ได้ใช้วิธีการเรียนโดยให้เด็กสูงอายุช่วยเด็กที่อ่อนวัยกว่า

การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ จากการปฏิวัติอุตสาหกรรมเมื่อระบอบปลายศตวรรษที่ ๑๘ ของอังกฤษ ก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวอย่างใหญ่หลวงต่อการสอนแบบให้เด็กสอนกันเอง ทั้งนี้เป็นเพราะสภาวะขาดแคลนครู เนื่องจากในห้องเรียนหนึ่ง ๆ มีนักเรียนนับเป็นจำนวนร้อยต่อครู ๑ คน มีหนังสือและวัสดุอุปกรณ์ในการศึกษาจำกัด จึงทำให้แลงคาสเตอร์ (Lancaster Citing Paolitto. ๑๙๗๖ : ๒๑๖ - ๒๑๘) เปิดหัดเด็กนักเรียนที่มีอายุสูงกว่าไปช่วยสอนและฝึกนักเรียนที่มีอายุน้อยกว่าในตอนแรก ๆ ก็เป็นการช่วยจัดและฝึกหัดระเบียบวินัยให้แก่เด็กอ่อนวัยกว่า

ในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๒๐ วิลเลียม เบนท์ลีย์โฟว์ล (William Bentley Fowle Citing Paolitto. ๑๙๗๖ : ๒๑๖ - ๒๑๘) เริ่มสนใจในคุณค่าภายในของการให้เด็กสอนกันเอง โดยเขาได้หันมาสนใจถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนอย่างเป็นระเบียบขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะเขารู้สึกว่า แม้แต่ครูคนใดก็ตามที่มีเวลาเพียงพอในการสอนเด็กเป็นการส่วนตัวอย่างทั่วถึงก็ยังคงจะต้องใช้วิธีการสอนแบบนี้ เพราะเขาเห็นว่าการสอนกันเองของเด็กมีประโยชน์ในด้านวิชาการต่อเด็กทั้งสองฝ่าย อีกทั้งวิธีการสอนการเรียนเช่นนี้เป็นลักษณะหนึ่งของการปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

เบนจามิน ไรท์ (Benjamin Wright Citing Paolitto. ๑๙๗๖ : ๒๑๖ - ๒๑๘) ช่วยทำให้นักการศึกษาหันมาสนใจการสอนโดยวิธีนี้อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาการขาดแคลนครู อันนับได้ว่าการสอนโดยการให้เด็กสอนกันเองได้รับความพอใจ

และนำมาปฏิบัติเพื่อเป็นส่วนประกอบในการฝึกนักเรียนให้เป็นที่ยอมรับอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ด้วยความเชื่อของเขาว่าประสบการณ์ในการสอนในตอนเล็ก ๆ ของเขาจะมีบทบาทที่สำคัญมากต่อการตัดสินใจของเขาที่จะเข้ามาเป็นครู ซึ่งนับเป็นการช่วยแก้ปัญหาภาวะขาดแคลนครูได้อย่างยั่งยืน

ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ เป็นต้นมา วิธีการสอนโดยการให้เด็กสอนกันเองได้รับการพัฒนาและนำมาใช้แตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายและวิธีการ ทั้งนี้โดยให้ความสนใจไปถึงเด็กที่ล้าหลังต่าง ๆ เช่น เด็กในแถบยากจน เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเด็กที่มีปัญหาทางความประพฤติ

การให้นักเรียนสอนกันเองหรือมีการถ่ายทอดความรู้ให้กันนั้นมีผู้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ เช่น เดวิดสัน (Davidson. ๑๙๗ : ๑๐๒) ได้เขียนบทความว่า ถ้านักเรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ของเขาฟังได้ด้วยภาษาของเขาเอง (Own Language) และในแบบของเขาเองแล้วนักเรียนจะเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในความรู้ทั้งหมด เพราะว่าการพูดหรืออธิบายถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะทำให้ผู้พูดเข้าใจและเห็นได้อย่างชัดเจนว่า มโนทัศน์ (Concept) ของเรื่องนั้น ๆ คืออะไร ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของยัง (Young. ๑๙๗๒ : ๒๓๐) ที่กล่าวว่านักการศึกษาหลายท่านพิจารณาเห็นว่านักเรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกันมาก การเรียนรู้จากกันและกันของนักเรียนจะทำให้เกิดความเข้าใจได้ดีกว่าการเรียนรู้จากครูเสียอีก เพราะภาษาที่นักเรียนใช้พูดจาสื่อสารกันนั้น สื่อความเข้าใจได้ดีและเหมาะสมกว่าครู เนื่องจากวัยของนักเรียนใกล้เคียงกันมากกว่าวัยของนักเรียนกับครู

จากการศึกษาของ สิวาเซรัม (Sivasailam. ๑๙๗๓ : ๑๐) พบว่า ผลเกิดขึ้นในทางบวกต่อนักเรียนผู้ได้รับการสอนจากเพื่อนเกิดขึ้นอย่างแน่ชัด ทั้งนี้เนื่องจากเขาได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากนักเรียนผู้สอน นอกจากนี้นักเรียนทั้งสองฝ่ายยังใช้ภาษาพูดในระดับเดียวกันย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจง่ายขึ้น นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนเข้าใจปัญหาของนักเรียนผู้รับการสอนจากเขาได้ง่าย ทั้งนี้เป็นเพราะลักษณะของปัญหาเป็นลักษณะที่คล้ายคลึงกับปัญหาที่เขาได้ประสบมาด้วยตัวของเขาเอง ทั้งสองฝ่ายจะรู้สึกเป็นอิสระในการซักถามและสำรวจปัญหาค้าง ๆ ทางการเรียน โดยไม่ต้องเกรงว่าจะเป็นที่น่ากลัวยิ่งนัก

ของใคร ๆ นั้นเป็นเพราะสัมพันธภาพของนักเรียนทั้งสองฝ่ายที่เกิดขึ้นในระหว่างที่มีการเรียนการสอนกันนั่นเอง และการให้เด็กสอนกันเองเปรียบเสมือนกับการเล่นเกมที่โอกาสจะมีค่าเป็นศูนย์ต่อผู้เล่นทุก ๆ คนนั้นแทบจะไม่มีเลย ไม่ว่าจะเป็นครูประจำการ นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอน และนักเรียนผู้รับการสอนจากเพื่อนก็ตาม โดยที่ทุก ๆ ฝ่ายไม่ต้องสิ้นเปลืองอะไรมากนักและการกระทำเช่นนี้เป็นการสร้างบรรยากาศแห่งการเกี่ยวเนื่องกันอย่างทั่วถึงภายในห้องเรียนและโรงเรียนโดยรวม

การให้นักเรียนสอนกันเอง นอกจากจะใช้เด็กเก่งสอนเด็กอ่อน ซึ่งอาจจะเป็นนักเรียนที่มีอายุรุ่นเดียวกัน หรืออาจจะใช้นักเรียนที่มีอายุมากกว่าก็ได้ดังเช่นที่ เคลเลอร์ (Keller. ๑๙๖๔ : ๔๕) พบว่าการให้นักเรียนที่มีอายุมากกว่าสอนนักเรียนที่มีอายุน้อยกว่า นอกจากจะมีประโยชน์ต่อนักเรียนในด้านการศึกษาแล้ว ยังช่วยเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางบวกต่อวิชาที่เรียน และการทำสอบของนักเรียนอีกด้วย ทั้งนี้จากความเชื่อของเขาว่าด้วยความสัมพันธ์กันฉันท์มิตรระหว่างเด็กสองคนในด้านวิชาการในช่วงเวลาหนึ่ง จะช่วยให้พฤติกรรมบางอย่าง เช่น ความเบื่อหน่าย การมองโลกในแง่ร้ายหรือทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ตลอดจนความฉีกกฎกติกาอื่น ๆ ในเด็กหญิงหรือเด็กชายจะลดน้อยลง ทั้งนี้เป็นเพราะผลมาจากการให้ความสนใจเป็นพิเศษ การยอมรับและการกระตุ้นแก่เขา ช่วยให้เขามีโอกาสในการแสดงออกถึงความสามารถและความสำเร็จ จะช่วยให้เขาเห็นคุณค่าในตัวเอง อันจะนำมาซึ่งความสำเร็จทางด้านการเรียนของเขาต่อไป อัลเลน และ เฟลด์แมน (Allen. and Feldman. ๑๙๗๓ : ๑) สรุปผลจากหลักฐานบันทึกของนักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนว่า เขาได้รับประโยชน์หลายด้าน คือ ความรู้สึกรับผิดชอบ แรงจูงใจ และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในด้านบวกต่อโรงเรียนและครู

๑.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้นักเรียนสอนกันเอง

งานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการให้นักเรียนสอนกันเองนี้ ในประเทศไทยมีผู้ศึกษาวิจัยไว้เพียงคนเดียว คือ

ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ ๒๕๒๒ : ๓๔) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๔๔ คน ของโรงเรียนวัดบวรเมศกวิชาที่สอน คือ ภาษาอังกฤษ การเลือกผู้เรียนนั้นได้จากการให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาภาษาอังกฤษ แล้วเลือกเอาเฉพาะนักเรียนที่ได้คะแนนในกลุ่มอ่อน ส่วนผู้สอนนั้นเลือกจากนักเรียนที่ทำคะแนนในการสอบครั้งแรกอยู่ในกลุ่มเก่ง จำนวน ๑๔ คน ให้นักเรียนกลุ่มเก่งรับผิดชอบนักเรียนกลุ่มอ่อน โดยช่วยสอนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษคนละ ๓ คน ผลของการวิจัยปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนจากเพื่อน (กลุ่มทดลอง) สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อน (กลุ่มควบคุม)

เทเลอร์ (Taylor. ๑๙๖๔ : ๑๕๕) ศึกษาผลจากการศึกษาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากการสอนตามโปรแกรมได้ยุติแล้ว ปรากฏว่านักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนจากเพื่อนยิ่งภาคภูมิใจและยังได้รับผลประโยชน์ต่อการศึกษามากเท่านั้น ซึ่งตรงกับการศึกษาของ เชฟเวอร์ และ นีน (Shaver. and Nuhn. ๑๙๗๑ : ๑๐๗) ที่ศึกษาโดยการให้เด็กสอนกันเองระหว่างเด็กเก่งกับเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยใช้วิธีการอ่านและการเขียน พบว่าการให้เด็กสอนกันเองมีประสิทธิภาพในการเพิ่มคะแนนของกลุ่มทดลองในการทำแบบทดสอบ S T E P (Standard Test of Educational Progress) เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนแล้วยังแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของกลุ่มตัวอย่างอีกหลายคนที่จะไปสู่ความสามารถขั้นสูงสุดของเขาในด้านนี้ ซึ่งผลจากการศึกษาของ เชฟเวอร์ และ นีน แสดงให้เห็นว่าการให้เด็กสอนกันเองมีอิทธิพลต่อการอ่านและการเขียน

ไลบลิค (Lieblich. ๑๙๗๖ : ๖๔๐ - A) ศึกษาถึงผลของการสอนแบบนี้โดยเปรียบเทียบด้วยผลจากการเรียนของนักเรียนที่เรียนเองโดยใช้แบบเรียนจากหนังสือเท่านั้น พบว่าการให้เด็กสอนกันเองให้ผลการเรียนรู้ดีกว่า ส่วน ซินเดลาร์ (Sindelar. ๑๙๗๗ : ๖๐๖ - A) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลของการให้นักเรียนสอนกันเองและการสอนเป็นกลุ่มย่อยเกี่ยวกับทักษะการอ่าน และเป็นการตรวจสอบความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางด้านการอ่านปากเปล่ากับพัฒนาการทางด้านการอ่านเอาเรื่อง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนอยู่ในระดับ ๔ จำนวน ๕๐ คน ได้รับการคัดเลือกแบบสุ่ม เพื่อได้รับการสอนโดยวิธีการต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะได้รับการทดสอบก่อนการเรียนและทดสอบหลังการเรียน ผลจากการวิจัยปรากฏว่า การให้เด็กสอนกันเองมีประสิทธิภาพพอ ๆ กับการสอนเป็นกลุ่มย่อย (๓ คน : ๑ คน) โดยครูประจำการ ภัยการวัดจากคะแนนของการทำแบบทดสอบจากการอ่านเอาเรื่อง จากการทดลองของ ซินเดลาร์ สรุปได้ว่า การให้เด็กสอนกันเองนี้มีผลพอ ๆ กันกับการสอนเป็นกลุ่มย่อยโดยครูประจำการ

เจียร์ (Geer. ๑๙๗๗ : ๕๕๐๕ - A) ได้ศึกษาผลจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยมุ่งที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอัตตมโนภาพ (Self - Concept) ของนักเรียนที่ผลจากการเรียนต่ำในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งนี้จากสมมติฐานที่ว่า การสอนโดยการให้นักเรียนสอนกันเองในวิชาคณิตศาสตร์และการอ่านจะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและเพิ่มพูนทัศนคติในด้านอัตตมโนภาพที่เป็นไปในด้านบวกมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับ ๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาจำนวน ๕๐ คน ผู้ซึ่งมีผลทางการเรียนต่ำเป็นนักเรียนผู้เรียน และมีนักเรียนในระดับ ๒ จำนวน ๕๖ คน เป็นผู้สอนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง (ผู้เรียน) ถูกแบ่งกลุ่มโดยการสุ่ม ๖ กลุ่ม คือ การสอนคณิตศาสตร์และอ่านโดยวิธีให้นักเรียนสอนกันเองแบบไม่มีโครงสร้าง ๓ กลุ่ม สอนคณิตศาสตร์และอ่าน

โดยวิธีให้นักเรียนสอนกันเองแบบวิธีสังเคราะห์ ๓ กลุ่ม สำหรับนักเรียนผู้สอนจะได้รับ การฝึกวิชาการสอนทั้ง ๒ แบบ คือ แบบไม่มีโครงสร้างและแบบสังเคราะห์ สำหรับ เวลาที่ใช้ในการทดลองนั้น ๘ อาทิตย์ อาทิตย์ละ ๓ วัน วันละครึ่งชั่วโมง เครื่องมือ ที่ใช้ในการทดลองมี Stanford Diagnostic Mathematics Test, Stanford Diagnostic Reading Test (ทั้งสองนี้ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) และ The Self - Concept as a Learner Scale (ใช้วัดทัศนคติภาพ) ผลจากการ ทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และการอ่านไม่ต่างกันระหว่าง เด็กที่ได้รับการสอนแบบนักเรียนสอนกันเอง กับเด็กที่ไม่ได้รับการสอนแบบนักเรียนสอน กันเอง และทัศนคติภาพของเด็กที่ได้รับการสอนจากเพื่อนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับ การสอนจากเพื่อน ซึ่งผลการทดลองครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการให้นักเรียนสอนกันเองใน วิชาคณิตศาสตร์และการอ่านให้ผลพอ ๆ กับไม่ใช้วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง แต่ทัศนคติภาพ ของกลุ่มที่ให้นักเรียนสอนกันเองจะมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

แฮม (Ham. ๑๙๙๓ : ๖๔๙๓ - ๖๔๙๔ - A) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนการยอมรับตนเองและทักษะเบื้องต้นของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาและเพื่อศึกษาว่า ถ้าจัดให้มีการสอนในโปรแกรมการเรียนที่ให้นักเรียนสอนกันเองโดยนักเรียนผู้สอนเป็น นักเรียนอาสาสมัครในโรงเรียนประถมศึกษา จะคุ้มค่าต่อการลงทุนหรือไม่ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนประถมศึกษาจำนวน ๒๐๐ คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ เวลาที่ใช้อาทิตย์ละ อย่างน้อย ๒ ชั่วโมง สัปดาห์ ๕ เดือน ในการสอนกันเองใช้รูปแบบการสอนที่โรงเรียน ได้สร้างไว้แล้ว โดยจะมีการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียนแล้ว ผลจากการศึกษา คือ เด็กผู้ชายได้ผลสูงกว่าเด็กหญิง และเด็กผิวขาวได้ผลมากกว่าเด็กผิวขาว

ปีเตอร์สัน (Peterson. ๑๙๙๓ : ๖๖๒๖ - A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบให้นักเรียนในระดับเดียวกันสอนกันเองกับการสอนแบบบรรยายและการเรียน

ควยตนเอง ผลจากการวิจัยคือ นักเรียนสอนกันเองในระดับเดียวกันได้ผลการสอนแบบบรรยายได้ความนิยมกว่าแบบการให้นักเรียนสอนกันเอง และการให้นักเรียนสอนกันเองสามารถใช้รวมกันกับวิธีการสอนแบบบรรยาย

นอกจากจะมีผู้ศึกษาถึงผลประโยชน์จากการสอนโดยให้เด็กสอนกันเองแล้วยังมีผู้สนใจศึกษารายละเอียดปลีกย่อยอื่น ๆ ที่เป็นตัวแปรก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผลจากการให้เด็กสอนกันเอง ในที่นี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะตัวแปรที่สำคัญอันประกอบอยู่ในการสอนโดยให้เด็กสอนกันเองที่มีการศึกษาและเก็บข้อมูลมาจากการทดลอง

๑. ขนาดของกลุ่ม ส่วนใหญ่ของการจัดให้เด็กสอนกันเองเท่าที่ผ่านมาในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ประกอบด้วยอัตราส่วนนักเรียนผู้สอนหนึ่งคน จับคู่กับนักเรียนผู้เรียนหนึ่งคน แต่ก็น่าจะมีเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้คิดว่านักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนหนึ่งคนอาจจะสอนได้มีประสิทธิภาพมากกว่าเมื่อมีนักเรียนผู้เรียนมากกว่าหนึ่งคน ซึ่ง เชฟเวอร์ และ นีน (Shaver. and Nuhn. ๑๙๗๑ : ๑๑๒) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลที่เกิดจากการให้เด็กสอนกันเองในอัตราส่วน ๑ : ๑ กับ ๑ : ๓ หลังจากนั้น ๑ ปี พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนในระดับ ๖๐ นั้น ในกลุ่มที่มีอัตราส่วน ๑ : ๑ นั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน (ไม่รวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอื่น ๆ) สูงกว่ากลุ่มที่ใช้อัตราส่วน ๑ : ๓ อย่างมีนัยสำคัญ แต่อย่างไรก็ตามผลจากการศึกษากลับได้ชี้ให้เห็นว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในค่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนเลย เมื่อนำวิธีการสอนโดยให้เด็กสอนกันเองมาใช้กับเด็กในระดับ ๔ และระดับ ๕ ทั้งนี้จากการเปรียบเทียบขนาดของกลุ่มที่ใช้อัตรา ๑ : ๑ กับ ๑ : ๓ เท่านั้น และจากการศึกษาของ กลอสเตอร์แมน (Klosterman. Citing Allen. ๑๙๗๒ : ๓๓๓) ได้พบว่านักเรียนในระดับ ๔ ซึ่งได้รับการสอนจากเพื่อนแล้วทำให้ผลการศึกษา (ทางการอ่าน) ของเขาคิดว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าจะถูกสอนจากการใช้อัตราส่วนของกลุ่มแบบ ๑ : ๑ หรือ ๑ : ๓ หรือ กลุ่มย่อย ๆ ก็ตาม

๒. ผู้เรียนและผู้สอน ในเรื่องของเพศและอายุ โดยที่ในเรื่องของเพศ การให้จับคู่สอนกันเองควรจะเป็นเพศเดียวกัน เพราะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปโดยสะดวก ซึ่งจากการค้นพบของ แฮสเคต (Haskett. Citing Allen. ๑๙๖๖ : ๓๖๔) ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ พบว่าการใช้เพศต่างกันมาจับคู่สอนกันเองนี้ มีผลนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติต่อเพศตรงข้ามในค่านิยมที่สร้างขึ้นภายหลังที่ได้มีโอกาสปะทะสัมพันธ์กันในบรรยากาศทางวิชาการ เช่นนี้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ส่วนเรื่องของอายุจากการศึกษาและรวบรวมของผู้วิจัยพบว่าการวิจัยที่ใช้ทั้งอายุของผู้สอนและผู้เรียน รุนราวคร่าวเดียวกัน และที่ใช้ผู้สอนที่มีอายุมากกว่าผู้เรียน สำหรับความแตกต่างระหว่างอายุของนักเรียนผู้สอนที่มีอายุมากกว่าผู้เรียน พบว่ามีความกว้างขวางมาก เพราะมีตั้งแต่การใช้ชั้นนักเรียนระดับชั้นผู้ใหญ่มาช่วยสอนเด็กในระดัมนูบาลตลอดไปจนถึงการให้เด็กอายุเท่ากันหรือเรียนอยู่ในชั้นเดียวกันสอนกันเองแต่อย่างไรก็ตามข้อมูลในการวิเคราะห์วิจัยถึงผลของความแตกต่างของอายุระหว่างนักเรียนผู้สอนกับนักเรียนผู้เรียนก็ยังมึ้น้อยมาก

ลินตัน (Linton. Citing Allen. ๑๙๗๖ : ๓๗๑) ที่ศึกษาถึงผลของการใช้โปรแกรมการสอนจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยมีนักเรียนผู้สอนในระดับต่างกันคือ ระดับ ๔ ระดับ ๑๐ และระดับ ๑๒ โดยให้นักเรียนผู้เรียนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ในระดับ ๔ ผลจากการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนจากนักเรียนในระดับ ๑๒ มีผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนจากนักเรียนผู้สอนจากนักเรียนผู้สอนในระดับ ๔ และ ๑๐ และจากการศึกษาของ โทมัส (Thomas. Citing Allen. ๑๙๗๖ : ๓๗๑) ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ พบว่าจากการเปรียบเทียบผลของการสอนอ่านของนักเรียนผู้สอน ระดับ ๒ และนักเรียนระดับวิทยาลัยที่สอนอ่านให้แก่เด็กในระดับ ๒ พบว่านักเรียนผู้สอนซึ่งอยู่ในระดับวิทยาลัยนั้นสามารถช่วยเพิ่มพูนให้เด็กในระดับ ๒ ให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้ดีกว่านักเรียนผู้สอนที่อยู่ในระดับ ๒ แต่ทักษะในการอ่านเอาเรื่องและการอ่านปากเปล่านั้น ผลที่ออกมาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓. เวลาและวิชาที่ใช้ในการจัด ทั้งเวลาและวิชาที่ใช้ในการจัดให้เด็กสอนกันเองนี้มีแตกต่างกันออกไป เช่น ของ ไลมบลิช (Lieblich. ๑๙๗๓ : ๒๔๐ - A) ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ ๆ ละ ๕ ชั่วโมง ส่วนของ เทเลอร์ (Taylor. ๑๙๖๕ : ๑๕๕) ใช้เวลาวันละ ๒ ชั่วโมง อาทิตย์ละ ๓ วัน ตลอดฤดูใบไม้ผลิ สำหรับวิชาที่สอนในการให้เด็กสอนกันเองมีวิชาคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ และวิชาทางภาษา ส่วนของ เคลเลอร์ (Keller. ๑๙๗๖ : ๘๘) นั้นใช้เวลา ๑๕ อาทิตย์ติดต่อกัน อาทิตย์ละ ๓ ชั่วโมง วิชาที่ใช้ในการเรียนการสอนเท่าที่ผู้วิจัยศึกษามาพบว่า ส่วนใหญ่เป็นวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ

สำหรับในเรื่องเวลานี้ อัลเลน (Allen. ๑๙๗๖ : ๓๗๒) ได้กล่าวไว้ว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่รับผิดชอบในการจัดให้เด็กสอนกันเองมักจะเชื่อกันเอาเองว่ายังใช้เวลาในการจัดให้มีการสอนกันเองมากเท่าใดจะยิ่งมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กมากเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามการเชื่อและยอมรับคำกล่าวข้างต้นนี้ก็ยังคงต้องการข้อมูลจากการศึกษาในเชิงทดลองมาสนับสนุน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าย่อมมีเหตุผลพอที่จะยอมรับได้ว่าหลังจากช่วงระยะเวลาหนึ่งทั้งผู้เรียนและผู้สอนดำเนินการเรียนการสอนติดต่อกันไปทั้งสองฝ่ายอาจจะเกิดความเบื่อหน่าย และเมื่อถึงเวลานั้นการให้เด็กสอนกันเองก็ย่อมจะมีผลออกมาในทางลบ

จากงานวิจัยในเรื่องของขนาดของกลุ่ม ผู้สอนผู้เรียน เวลาและวิชา เท่าที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาสรุปได้ว่า

๑. ขนาดของกลุ่ม มักจะใช้ ๑ : ๑ และ ๑ : ๓

๒. ผู้เรียนและผู้สอน

- ในค่านี้นั้น ผู้เรียนและผู้สอนอาจจะเป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศกันก็ได้

- อายุ ใช้รุ่นเดียวกัน หรือผู้สอนที่มีอายุมากกว่าผู้เรียน

๓. เวลา เวลาที่ใช้การสอนแบบให้นักเรียนสอนกันเองนี้ ถ้าใช้เวลาได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี

๔. วิชา จากการวิจัยที่ผ่านมามักจะเป็นพวกวิชา คณิตศาสตร์ และภาษา
โคท (Cote. ๑๙๗๔ : ๓๒๓ - A) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการของสายสัมพันธ์
ที่เกิดขึ้นจากการที่ให้นักเรียนสอนกันเอง โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่าสายสัมพันธ์ระหว่าง
นักเรียนจะเกิดขึ้นได้เร็วมาจากการที่ให้นักเรียนสอนกันเองเพียง ๒ - ๓ ครั้ง กลุ่มตัวอย่าง
ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียน ๔ คน ในระดับชั้นเรียนตั้งแต่ระดับที่ ๒ ถึง ๔ หรือ ๕
เป็นชาย ๔ คน หญิง ๔ คน จับคู่กันสอนพิเศษเกี่ยวกับ เครื่องมือที่ใช้คือ คู่มือในการ
สังเกตและการวิจารณ์ โดยครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และใช้ วีดีโอ เทป
(Video Tapes) ผลจากการศึกษาปรากฏว่า สายสัมพันธ์พัฒนาเพิ่มขึ้นจริงโดยเฉพาะ
ในด้านมิตรภาพระหว่างเพื่อนฝูง การดูแลช่วยเหลือ ความไว้วางใจ และทัศนคติ ส่วน
สายสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นไปแบบค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งต้องการเวลาพอสมควร (เวลาที่ใช้
ทดลอง ๔ เดือน) ผลจากการวิจัยทำให้เห็นว่าการให้เด็กสอนกันเองนี้ทำให้เกิดทัศนคติ
ด้านมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน แต่การทดลองต้องใช้เวลานาน

ผลงานการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง
สรุปได้ว่า การให้นักเรียนสอนกันเองนั้นจะทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่า เดิม
ถึงแม้ในบางกรณีการสอนโดยให้นักเรียนสอนกันเองจะไม่แตกต่างไปจากการไม่ให้นักเรียน
สอนกันเอง แต่ก็พอสรุปได้ว่าวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนทั้งผู้เรียน
และผู้สอนในด้านการศึกษาและการเรียนรู้มากขึ้น

๒. ความสนใจ

๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

ความหมาย

ทอร์นไคก์ (Thorndike. อ้างอิงมาจาก ชูศรี พรหมเชษฐ์ ๒๕๑๓ : ๒) กล่าวถึงความสนใจว่าเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและความนึกคิดของคนเรา ซึ่งความคิดนี้คล้ายกับของ วาร์เรน (Warren) ที่ว่าความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกอย่างหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นมาพร้อมกับความตั้งใจในการทำบางอย่างโดยเฉพาะ

คลิฟฟอร์ด พี. โฟลลิค (Clifford P. Frolick. อ้างอิงมาจาก ละม้ายมาศ ศรีหัต ๒๕๑๐ : ๒๓๕) มีความเห็นว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการใด ๆ หรืออีกนัยหนึ่งความสนใจแสดงถึงความโน้มเอียงในการที่บุคคลจะเลือก หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ถ้าจะกล่าวโดยง่ายกว่านี้ ความสนใจ คือ "การชอบ" หรือสิ่งที่เรา "ชอบ" นั้นเอง ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ ดีวอี้ (Dewey. ๑๙๕๕ : ๒๒) ที่กล่าวว่า ความสนใจ คือ ความรู้สึกชอบ หรือ ความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดใดแนวความคิดหนึ่งหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ส่วน กูด (Good. ๑๙๕๕ : ๒๒๓) ให้คำจำกัดความของ ความสนใจ คือ สภาพจิตของมนุษย์อย่างหนึ่งซึ่งนำมนุษย์ไปสู่ความรู้ ความเข้าใจ อาจจะเมื่ออยู่ชั่วขณะหรือยาวนาน จะมามากน้อยเท่าไรก็ได้แต่ความอยากรู้อยากเห็นของแต่ละบุคคล ประสบการณ์เป็นเครื่องทำให้ความสนใจของแต่ละบุคคลมีสภาพแตกต่างกัน

จากความหมายของความสนใจที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือความคิดเห็นที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือกิจกรรมใด

การวัดความสนใจ

สำหรับการที่จะวัดความสนใจให้โดยถูกต้องที่สุดนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้ เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม พัฒนาการทางร่างกายและสถานะทางเศรษฐกิจ และสังคม แต่อย่างไรก็ตามก็มีผู้เสนอแนะว่า เราอาจจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคล ได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น คลิฟฟอร์ด พี. โฟรลิก (Clifford P. Frolick. อ้างอิงมาจาก ละครามาต ทรทัต ๒๕๑๐ : ๒๓๗) ได้อธิบายถึงวิธีเก็บข้อเท็จจริง เกี่ยวกับความสนใจไว้ ๔ ประการ ซึ่งอาจจะกล่าวได้สั้น ๆ ดังนี้

๑. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
๒. จับความสนใจต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนแสดงออก
๓. ศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ
๔. ใช้แบบสอบถามความสนใจ วัดโดยตรง

เฮิร์ลอค (Hurlock. ๑๙๕๕ : ๑๖๐ - ๑๖๑) กล่าวว่า เราสามารถ วัดความสนใจได้ ๓ วิธี คือ ใช้การสังเกต สัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถามความสนใจ ส่วน เพาเวล (Powell. ๑๙๖๓ : ๒๓๘) ได้กล่าวว่าเราสามารถวัดความสนใจ ได้โดยวิธีต่อไปนี้ คือ ใช้แบบสอบถามความสนใจ ใช้แบบสอบถามปลายเปิด และการ สัมภาษณ์

นอกจากนี้ เดวิส (Davis. ๑๙๖๔ : ๑๐๕) ยังได้เสนอแนะเทคนิคสำหรับ วัดความสนใจไว้ดังนี้

๑. ค้นหาสิ่งที่แต่ละบุคคลชอบทำในระยะ ๒ - ๓ ปี ที่ผ่านมามีเขาชอบสละ เวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ก็แสดงว่าเขาสนใจสิ่งนั้น

๒. ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ถ้าเขามีความรู้ในเรื่องนั้นมาก ก็แสดงว่าเขาสนใจในเรื่องนั้น ทั้งนี้เพราะขึ้นอยู่กับหลักความจริงที่ว่า คนเราย่อมจำสิ่งที่ตนสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ไม่สนใจ

๓. ให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้ดีชอบ หรือไม่ชอบต่อข้อความที่กำหนดให้

วิธีการวัดความสนใจที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น สามารถใช้วัดความสนใจของบุคคลได้ทั้งสิ้น แต่การจะนำไปใช้กับใครในสถานการณ์แบบใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของบุคคลนำไปใช้เอง และจากการวัดความสนใจโดยวิธีต่าง ๆ ได้มีพิสูจน์แล้วว่า การวัดความสนใจโดยวิธีใช้แบบสำรวจความสนใจ เป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุด เราความสนใจที่สุด และเป็นวิธีการที่เชื่อมั่นได้ (Mehrens. and Lehmann. ๑๙๖๔ : ๒๑๔)

๒.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ โดยเฉพาะความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาไทยมีดังนี้

สมสมัย แสงชั้น (สมสมัย แสงชั้น ๒๕๑๖ ร ๙๐ - ๙๑) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสนใจในเนื้อหาแบบเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชายและหญิงของโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร รวม ๑๐ แห่ง จำนวน ๕๐๐ คน โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในเนื้อหาแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า เรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนวรรณคดีนักเรียนสนใจเป็นพิเศษเป็นอันดับ ๑ เวนิสวานิช เป็นอันดับ ๒ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับการศึกษาของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีส่วนทำให้ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนแตกต่างกันไปบ้าง นักเรียนสนใจวรรณคดีฉบับเดิม (ฉบับสมบูรณ์) มากกว่าวรรณคดีที่ตัดตอนมา และนักเรียนสนใจร้อยแก้ว และร้อยกรองพอ ๆ กัน

นิตยา บุญสิงห์ (นิตยา บุญสิงห์ ๒๕๑๓ : ๑๑๓ - ๑๑๖) ได้ทำการวิจัย เรื่องความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ต่อเนื้อหาแบบเรียนวรรณคดีไทย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๖ จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในกรุงเทพมหานคร รวม ๓๐๐ คน โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม วัดความสนใจในเนื้อหาแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งผลของการวิจัย ปรากฏว่า ในด้านเนื้อเรื่องต่าง ๆ นักเรียนสนใจนิทานของทองอินเรื่อง นาคพระโขนง ที่สองเป็นอันดับที่ ๑ มหาภิลวามร เป็นอันดับที่ ๒ นักเรียนสนใจเรื่องร้อยแก้วมากกว่า ร้อยกรอง นักเรียนสนใจวรรณคดีฉบับเต็มมากกว่าวรรณคดีที่คัดตอนมา โครงเรื่องที่ นักเรียนสนใจอ่านมากที่สุดคือ เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย และนักเรียนสนใจอ่านนวนิยาย มากที่สุด

ทั้งหมดนี้เป็นเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดความสนใจในวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีให้ตอบแบบสอบถามความสนใจในหลักภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และจากการศึกษาค้นคว้า เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง และความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวิชา หลักภาษาไทย ทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

๑. นักเรียนในกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับ ปานกลาง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลอง เพิ่มขึ้น

๑.๑ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๒ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๓ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๔ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๒. นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง: กับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยแตกต่างกัน

๓. นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง: กับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง
๒. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง
๓. การดำเนินการทดลอง
๔. การวิเคราะห์ข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการทดลอง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยรังสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๐๐ คน

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยรังสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๖ คน ซึ่งเลือกมาศึกษาตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ ๑ ทำการทดสอบก่อนทำการวิจัย โดยให้นำแบบทดสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทยของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็น ๓ ระดับความสามารถ คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และต่ำ โดยนำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนน ที (T - Score) แล้วนำคะแนน ที (T - Score) มาจัดแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม โดยถือเอาคะแนน T ตั้งแต่ ๖๑-๘๐ เป็นกลุ่มสูง คะแนน T ตั้งแต่ ๔๒ - ๖๐ เป็นกลุ่มปานกลาง และคะแนน T

ตั้งแต่ ๒๒ - ๔๐ เป็นกลุ่มต่ำ ปรากฏว่าได้นักเรียนกลุ่มสูง ๕๕ คน กลุ่มปานกลาง ๒๖๖ คน และกลุ่มต่ำ ๓๕ คน

ขั้นที่ ๒ ใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จากนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการเรียนต่ำ จำนวน ๓๕ คน มา ๒๖ คน

ขั้นที่ ๓ จากนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการเรียนต่ำ ๒๖ คน ใช้วิธีสุ่มแบบง่าย แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๓๓ คน

ขั้นที่ ๔ ใช้วิธีสุ่มแบบง่ายจากนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนสูง จำนวน ๕๕ คน และปานกลาง จำนวน ๒๖๖ คน มากลุ่มละ ๑๑ คน เพื่อทำหน้าที่เป็น ผู้สอนนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำที่สุ่มไว้ในขั้นที่ ๓

ขั้นที่ ๕ ใช้วิธีสุ่มแบบง่าย เพื่อกำหนดว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทั้ง ๒ กลุ่ม จะรับการสอนโดยผู้สอนกลุ่มใด ทำให้ได้กลุ่มทดลอง ๒ กลุ่มดังนี้

กลุ่มทดลองที่ ๑ จำนวน ๓๓ คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

กลุ่มทดลองที่ ๒ จำนวน ๓๓ คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

๒. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมีดังนี้

๒.๑ ชุดการสอน

๒.๒ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง "ชนิดของคำ ๓ ชนิด"

๒.๓ แบบทดสอบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย

๒.๑ ชุดการสอน

การสร้างชุดการสอน มีวิธีการดังนี้

๒.๑.๑ ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียน และข้อขยายของเนื้อหาวิชาหลักภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยศึกษาเนื้อหาจากหนังสือเรียนวิชาหลักภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๒๒ : ๑ - ๕๔) หลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (พระยาอุปกิตศิลปสาร ๒๕๑๔ : ๗๐ - ๑๑๒) และของกำชัย ทองหล่อ (กำชัย ทองหล่อ ๒๕๑๕ : ๒๕๕ - ๓๕๕) แบบเรียนภาษาไทย ท. ๒๐๓ - ๒๐๔ ของ เสนีย์ วิลาวรรณ (เสนีย์ วิลาวรรณ ๒๕๒๒ : ๒ - ๓๔) แบบฝึกหัด ท. ๒๐๓ , ท. ๒๐๔ หลักภาษาไทยของ บรรเทา กิตติศักดิ์ และกัมพูชนาฏ เปรมกมล (บรรเทา กิตติศักดิ์ และกัมพูชนาฏ เปรมกมล ๒๕๒๓ : ๑ - ๔๕)

๒.๑.๒ เลือกเนื้อหาที่จะมาใช้ทดลอง ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาภาษาไทย (หลักภาษา) เรื่องชนิดของคำ ๗ ชนิด เหตุที่เลือกเนื้อหานี้เพราะ

๑. ตามหลักสูตรภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เนื้อหานี้เป็นเนื้อหาที่เด็กจะเรียนในปลายภาคเรียนที่ ๒ ซึ่งสอดคล้องกับเวลาที่ผู้วิจัยต้องการทดลอง

๒. เป็นเนื้อหาที่เหมาะสม สามารถที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนได้ รายละเอียดของเนื้อหานี้ดังนี้

เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" ใช้เวลาสอน ๑๕ คาบ ประกอบด้วยเนื้อหานี้ดังนี้

๑. คำนาม
๒. คำสรรพนาม
๓. คำกริยา
๔. คำวิเศษณ์
๕. คำบุพบท
๖. คำสันธาน
๗. คำอุทาน

๒.๑.๓ กำหนดจุดมุ่งหมายทั่วไป

๒.๑.๔ กำหนดจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๒.๑.๕ สร้างชุดการสอนโดยเขียนบทเรียน แบบฝึกหัด คู่มือครู

เตรียมอุปกรณ์

๒.๑.๖ ทดลองสอนกลุ่มย่อย

๒.๑.๗ ปรับปรุงแก้ไขชุดการสอน

๒.๒ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดของคำ

๗ ชนิด ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้ คือ

๒.๒.๑ ศึกษาถึงวิธีการสร้างแบบสอบที่ดี และวิธีการวิเคราะห์ข้อสอบจากหนังสือหลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง ๒๕๑๓ : ๑๑๓ - ๑๓๒, ๒๐๕ - ๒๑๔) และหนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบ (ชาวดี แพร่พิบูล ๒๕๒๐ : ๑ - ๔๐๒)

๒.๒.๒ ทำการวิเคราะห์หลักสูตร โดยผู้วิจัยร่วมกับหัวหน้าสายวิชาภาษาไทย ของโรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ ครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ และโรงเรียนวัดบวรเมศค และนิสิตปริญญาโทเอกการมัธยมศึกษา รวม ๗ คน ทำการวิเคราะห์หลักสูตรในเนื้อหาเรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" แล้วสรุปออกมาเป็นพฤติกรรมโดยยึดหลักพฤติกรรมของ บลูม (Bloom. ๑๙๓๑ : ๒๓๑ - ๒๓๓)

๒.๒.๓ สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) สี่ตัวเลือก จำนวน ๕๐ ข้อ โดยออกข้อทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

๒.๒.๔ นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง "ชนิดของคำ ๙ ชนิด" ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนวัดบรมวงศอัมโลภบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๐ คน

๒.๒.๕ นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง "ชนิดของคำ ๙ ชนิด" ที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้คะแนน โดยให้คะแนนข้อที่ถูกหนึ่งคะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกินหนึ่งตัวเลือกให้ศูนย์คะแนน เมื่อตรวจและรวมคะแนนแบบทดสอบแต่ละฉบับเรียบร้อยแล้ว จึงทำการวิเคราะห์ค่าความยาก (Difficulty) ค่าอำนาจจำแนก (Discriminating Power) ของข้อสอบแต่ละข้อ โดยวิธีวิเคราะห์ทางสถิติที่เรียกว่าใช้เทคนิคกลุ่มสูง - ค่า ๒๗ เปอร์เซนต์ แล้วเปิดเทียบหาค่า p และค่า r จากตารางวิเคราะห์หลักสูตรของ จุง เก ฟาน (Fan. ๑๙๕๒ : ๓ - ๕๒) แล้วเลือกเอาเฉพาะข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .๒๐ - .๘๐ และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป (รายละเอียดในภาคผนวก ก. หน้า ๖๔)

๒.๒.๖ ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยปรากฏว่าเหลือข้อทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ จำนวน ๓๕ ข้อ ผู้วิจัยจึงคัดเลือกอีกครั้งโดยยึดตารางการวิเคราะห์หลักสูตรเป็นเกณฑ์ ได้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยที่ตรงการใช้งานจริง จำนวน ๒๕ ข้อ (รายละเอียดในภาคผนวก ง. หน้า ๑๑๗ - ๑๒๐)

๒.๒.๗ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง "ชนิดของคำ ๙ ชนิด" โดยใช้สูตร คูเคอร์ - ริชาร์ดสัน ๒๐ (Kuder Richardson ๒๐) ผลปรากฏว่าแบบทดสอบชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .๙๖๖๒ (รายละเอียดในภาคผนวก ก. หน้า ๖๕)

๒.๒.๘ การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง "ชนิดของคำ ๙ ชนิด" โดยสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา คือให้สอดคล้องกับการวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อให้ข้อสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ตัวอย่างแบบทดสอบ

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X บนตัวอักษรที่ถูกตองที่สุดเพียงคำตอบเดียว

๑) คำใดทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓

ก. ปลัดอำเภอ

ข. เธอ

ค. ทาน

ง. ฉัน

๑) ข้อใดใช้ลักษณะนามผิด

ก. งาช้างอันนี้สวยงาม

ข. ช้อนมีมาฝากฉันเลาหนึ่ง

ค. ญาติคนนี้มีอาคมแก่กล้า

ง. มีคเณรนี้ไม่คมเลย

๒.๓ การสร้างแบบสอบถามความสนใจ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

๒.๓.๑ ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความสนใจโดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า

ชนิด ๔ ระดับ (Rating scale) จำนวน ๒๐ ข้อ คือมีคำถามเป็นข้อ ๆ ให้

นักเรียนอ่านแล้วเลือกทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่งใน ๔ ช่องตามความรู้สึก

ที่แท้จริงของนักเรียน

ตัวอย่างแบบสอบถามความสนใจ

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่นักเรียนมีความรู้สึก
ที่แท้จริง

ข้อที่	ข้อความ	สนใจมาก ที่สุด	สนใจ มาก	สนใจ น้อย	สนใจน้อย ที่สุด
๐	ค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับ หลักภาษาไทยเพิ่มเติม				
๐๐	ขอซักถามและตอบคำถาม ในชั่วโมงภาษาไทย				

๒.๓.๒ นำแบบสอบถามความสนใจไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดบวรเมศค อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๐ คน

๒.๓.๓ ตรวจแบบสอบถาม โดยให้คะแนนดังนี้

สนใจมากที่สุดให้ ๔ คะแนน

สนใจมากให้ ๓ คะแนน

สนใจน้อยให้ ๒ คะแนน

สนใจน้อยที่สุดให้ ๑ คะแนน

๒.๓.๔ วิเคราะห์แบบสอบถามความสนใจเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค
๒๕ เปอร์เซนต์ของนักเรียนที่ได้คะแนน กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ นำมาวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายข้อ
โดยหาว่าข้อหนึ่ง ๆ กลุ่มสูงได้คะแนนเฉลี่ยเป็นเท่าไร และกลุ่มต่ำได้คะแนนเฉลี่ยเป็นเท่าไร

แล้วใช้ t - test (Edward. ๑๙๖๐ : ๑๐๔) ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของสองกลุ่มนี้ ค่า T ที่ได้จะแสดงถึงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ ใช้ค่า T ที่ได้เป็นเกณฑ์ในการเลือกแบบสอบถามแต่ละข้ออีกครั้งหนึ่ง เพื่อเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง คือมีค่า T ตั้งแต่ ๒.๙๙๙ ขึ้นไป (ระดับนัยสำคัญ .๐๑)

๒.๓.๕ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยนำผลจากการตอบแบบสอบถามความสนใจของนักเรียนมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ Coefficient Alpha (α) ผลปรากฏว่าแบบสอบถามชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่น .๘๖๐ (รายละเอียดในผนวก ก. หน้า ๙๐)

๓. การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อศึกษาผลของการสอนซ่อมเสริม โดยผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลาง โดยวางแผนการวิจัยในแต่ละกลุ่มเป็นแบบ The One - Group Pretest - Posttest Design (Campbell and Stanley. ๑๙๖๖ : ๙ - ๔) โดยใช้ระยะเวลาของการทดลองในช่วงเดียวกัน และมีแบบแผนการวิจัยดังนี้

R_{E_1}	O_1	X_1	O_2
R_{E_2}	O_1	X_2	O_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- R แทน การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
- O_1 แทน การทดสอบก่อนทำการทดลอง
- O_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง

E_1	แทน	การทดลองกลุ่มที่ ๑
E_2	แทน	การทดลองกลุ่มที่ ๒
X_1	แทน	วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยผู้สอนเป็นนักเรียนกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
X_2	แทน	วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยผู้สอนเป็นนักเรียนกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

วิธีดำเนินการทดลอง

๑. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้รับการสุ่มแบบ Simple Random Sampling จากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้จำนวน ๒๒ คน แล้วสุ่มแบบ Simple Random Sampling อีกครั้ง โดยจับฉลากแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๑๑ คน ดังนี้

กลุ่มทดลอง ๑ จำนวน ๑๑ คน แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๑๑ กลุ่ม ๆ ละ ๑ คน
มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นผู้สอน

กลุ่มทดลอง ๒ จำนวน ๑๑ คน แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๑๑ กลุ่ม ๆ ละ ๑ คน
มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง เป็นผู้สอน

๒. ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชา หลักภาษาไทยเรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อต้องการทดสอบว่านักเรียน มีความรู้พื้นฐานเท่ากันหรือไม่ ปรากฏผลว่าทั้ง ๒ กลุ่ม มีพื้นฐานในเนื้อหาวิชาไม่แตกต่างกัน จึงดำเนินการทดลองต่อไป

๓. การดำเนินการสอนในกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ ซึ่งใช้เนื้อหาเดียวกัน ใช้ชุดการสอนและกิจกรรมแบบเดียวกัน แต่ผู้ทำหน้าที่สอนจะมีความสามารถทางการเรียน ต่างกัน

๔. ก่อนการสอนด้วยชุดการสอน นักเรียนผู้สอนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ จะได้รับการอบรมถึงวิธีการใช้ เพื่อให้ให้นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนจะได้ปฏิบัติหน้าที่ได้สะดวก และเข้าใจหน้าที่ของตน

๕. ทว่าการทดสอบก่อนการเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบ สอดถามวัดความสนใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

๖. ผู้วิจัยจะเป็นผู้วางแผนในการดำเนินการสอนทั้งกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ ดังนี้

๖.๑ การนำเข้าสู่บทเรียน โดยอาจจะใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น

- บัตรคำต่าง ๆ
- บัตรข้อความต่าง ๆ
- รูปภาพ

๖.๒ การดำเนินการสอน อาจจะใช้กิจกรรมแบบต่าง ๆ ช่วยในการ ดำเนินการสอน เช่น

- การอภิปราย
- การรายงาน
- การเล่นเกม ต่าง ๆ

๖.๓ การสรุปเนื้อหา โดยผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปจากเนื้อหาที่เรียนไป

๖.๔ การประเมินผล มี

- การสังเกต
- การซักถาม
- การทำแบบฝึกหัดทดสอบ

๙. ทำการทดสอบหลังการเรียนรู้ กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ หลังจากที่ได้สอนเนื้อหาจบแล้ว เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอิทธิพลของคำ ๗ ชนิด และแบบสอบถามวัดความสนใจของนักเรียนผู้เกี่ยวข้องกันกับแบบทดสอบก่อนการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนดำเนินการทดลอง

๑.๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

๑.๒ เปรียบเทียบความสนใจของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

๒. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนดำเนินการทดลองกับหลังการทดลอง

๒.๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนดำเนินการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ๑

๒.๒ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนดำเนินการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ๒

๒.๓ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนดำเนินการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ๑

๒.๔ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนดำเนินการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ๒

๓. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มภายหลังการทดลอง

๓.๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒

๓.๒ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

๑. หาค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (Ferguson. ๑๙๓๑ : ๔๕)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. หาค่าความแปรปรวนของคะแนน ใช้สูตร (Ferguson. ๑๙๓๑ : ๖๖)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียน

๓. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้สูตร

คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson. ๒๐) (Ferguson. ๑๙๕๔ : ๓๓๙)

$$r_{tt} = \frac{N}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2_t} \right\}$$

r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของคนที่ทำข้อนั้นถูก

q แทน สัดส่วนของคนที่ทำข้อนั้นผิด

S^2_t แทน ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ

๔. หากอ่านาจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามความสนใจ ใช้สูตร

(Edwards. ๑๙๖๐ : ๑๐๔)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}, \quad df = \frac{\left\{ \frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right\}^2}{\left\{ \frac{S_1^2}{n_1} \right\} + \left\{ \frac{S_2^2}{n_2} \right\}^2}$$

t แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนในแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบในแต่ละข้อของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบในแต่ละข้อของกลุ่มต่ำ

S_H^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในแต่ละข้อของกลุ่มสูง

S_L^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในแต่ละข้อของกลุ่มต่ำ

๕. หากหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ α - Coefficient

ซึ่งมีสูตรดังนี้ (Mohrens. and Lehman. ๑๙๓๔ : ๔๙)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_X^2} \right]$$

α แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

S_X^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งหมด

$\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

๖. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนในกลุ่มเดียวกันใช้ t - test

จากสูตร (Ferguson. ๑๙๓๑ : ๑๕๔)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}, \quad df = n - 1$$

$\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบทั้งสอง
ครั้งที่นำมาเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบทั้งสองครั้งที่
นำมาเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๗. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

จากสูตร (Edwards. ๑๙๕๔ : ๓๗๒)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}, \quad df = \frac{\left\{ \frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right\}^2}{\left\{ \frac{S_1^2}{n_1} \right\} + \left\{ \frac{S_2^2}{n_2} \right\}^2}$$

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาตรวจสอบความแตกต่างระหว่าง
คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

$\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่ ๑

$\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่ ๒

S_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มที่ ๑

S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มที่ ๒

N_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ ๑

N_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ ๒

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	รายเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนก่อนการเรียนและหลังการเรียน
t	แทน	ค่าอัตราส่วนนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองเสนอตามลำดับขั้นดังนี้

๑. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียน
 - ๑.๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒
 - ๑.๒ เปรียบเทียบความสนใจของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒
๒. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
 - ๒.๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑
 - ๒.๒ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๒

๒.๓ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการ เรียนกับหลัง
การเรียนของกลุ่มทดลอง ๑

๒.๔ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการ เรียนกับหลัง
การเรียนของกลุ่มทดลอง ๒

๓. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภายหลังการ เรียนระหว่างกลุ่มทดลอง
กับกลุ่มทดลอง ๒

๑. การ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการ เรียน

ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในเนื้อหา
วิชาที่จะทำการทดลอง เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้พื้นฐานแตกต่างกัน
หรือไม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง ๒

ตาราง ๒ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนก่อนการ เรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่ม
ทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	๓๓	๕.๓๐๓	๑.๕๐๕	๑.๕๕๕
กลุ่มทดลอง ๒	๓๓	๕.๓๕๓	๑.๕๑๕	

จากการวาง ๒ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นั่นคือ ก่อนการเรียนวิชาหลักภาษาไทย นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน หรือมีความรู้พื้นฐานในเนื้อหาวิชาที่จะทำการทดลองไม่แตกต่างกัน

เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ มีความสนใจแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงได้เปรียบเทียบคะแนนแบบสอบถามความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย ก่อนทำการทดลองของทั้งสองกลุ่ม และได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตาราง ๓ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	๓๓	๕๗.๕๓๗	๒๐.๕๔๖	- .๒๗๕๑
กลุ่มทดลอง ๒	๓๓	๕๘.๒๗๒	๒๖.๐๑๗	

จากการวาง ๓ แสดงว่าความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นั่นคือนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง มีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

๒. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อน
การเรียนกับหลังการเรียน

หลังจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้เรียนเนื้อหาวิชาที่ทำการทดลองจบแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทั้งสองกลุ่ม แล้วนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียน เพื่อต้องการทราบว่าหลังการทดลอง นักเรียนเกิดการเรียนรูเพิ่มขึ้นหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง ๔

ตาราง ๔ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	๓๓	๒๔๓	๒๕๕๓	๒๑.๖๒๖ ***
กลุ่มทดลอง ๒	๓๓	๒๒๓	๑๖๕๓	๑๕.๔๕๑ ***

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

จากตาราง ๔ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนทั้งกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ นั่นคือภายหลังการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลาง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน

เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสนใจเพิ่มขึ้นหรือไม่ หลังจากการทดลองจบแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวัดความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของทั้งสองกลุ่มแล้ว นำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับคะแนนความสนใจก่อนการเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงไว้ในตาราง ๕

ตาราง ๕ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	๓๓	๘๗	๓๕๕	๗.๖๒๕ ***
กลุ่มทดลอง ๒	๓๓	๖๗	๒๑๗	๗.๓๓๒ ***

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

จากตาราง ๕ แสดงว่าความสนใจทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ นั่นคือ ภายหลังจากเรียนวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลาง จะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน

๓. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียน

ผู้วิจัยได้นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ มาเปรียบเทียบกัน เพื่อต้องการทราบว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง ๖

ตาราง ๖ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	๓๓	๑๗.๘๗๘	๔.๐๔๗	๒.๓๖๖ *
กลุ่มทดลอง ๒	๓๓	๑๖.๖๓๖	๕.๐๕๑	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๖ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ สูงกว่ากลุ่มทดลอง ๒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นั่นคือ นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

๔. การเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียน

ผู้วิจัยได้นำคะแนนแบบสอบถามความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย ภายหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ มาเปรียบเทียบกัน เพื่อต้องการทราบว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตาราง ๗

ตาราง ๗ เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	๓๓	๕๐.๕๑๕	๒๘.๒๕๗	๐.๖๗๗
กลุ่มทดลอง ๒	๓๓	๔๙.๖๓๖	๒๗.๔๔๔	

จากตาราง ๗ แสดงว่าความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นั่นคือ นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองระหว่างกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้และผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า *

๑. เพื่อศึกษามูลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง
๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง
๓. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง *

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

๑. นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลางจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๑ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๒ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๓ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๑.๔ นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง จะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

๒. นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลักภาษาไทยแตกต่างกัน

๓. นักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมที่เรียนโดยผู้สอนเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง จะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ จากโรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยรังสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๖ คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ๑ จำนวน ๓๓ คน กลุ่มทดลอง ๒ จำนวน ๓๓ คน

๒. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง *

๒.๑ การสร้างชุดการสอน ที่สอนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง
ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาพุทธศักราช ๒๕๒๑ คู่มือครู และแบบเรียนภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ แล้วเลือกเนื้อหาเรื่อง "ชนิดของคำ ๙ ชนิด" มาสร้างชุดการสอน
ได้ชุดการสอนที่ปรับปรุงแล้ว ๑ ชุด คือ เรื่อง "ชนิดของคำ ๙ ชนิด" ได้แก่
คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำอันธาน คำอุทาน

๒.๒ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทย
ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบสี่ตัวเลือก จำนวน ๕๐ ข้อ หาความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๑๐๐ คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ตามหลักการชักกลุ่ม ๒๗
เปอร์เซ็นต์ เป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วเลือกข้อที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง
.๒๐ - .๘๐ และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป ได้ข้อทดสอบที่อยู่ใน
เกณฑ์ใช้ได้ ๓๕ ข้อ นำมาคัดเลือกตามเกณฑ์เพื่อใช้จริงจำนวน ๒๕ ข้อ หาความ
เชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน ๒๐ (Kuder - Richardson.
๒๐) ได้เท่ากับ .๘๖๖๔

๒.๓ การสร้างแบบสอบถามความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย ผู้วิจัยสร้าง
แบบสอบถามโดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่าชนิด ๔ ระดับ (Rating Scale)
จำนวน ๒๒ ข้อ นำแบบสอบถามความสนใจไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
จำนวน ๑๐๐ คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้หลักการชักกลุ่ม
๒๕ เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วนำมาวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายข้อโดย
หาว่าข้อหนึ่ง ๆ กลุ่มสูงจะเห็นด้วยเป็นเท่าไรและกลุ่มต่ำจะเห็นด้วยเป็นเท่าไร
แล้วใช้ t - test หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ และได้แบบสอบถามที่
อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ๒๐ ข้อ แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสนใจโดยใช้
Coefficient Alpha (α) ได้เท่ากับ .๘๖๐

๓. การดำเนินการทดลอง

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้รับการสุ่มแบบ Simple Random Sampling จากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้จำนวน ๒๒ คน แล้วจับฉลากแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่มละ ๑๑ คน โดยกลุ่มทดลอง ๑ เรียนโดยผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนกลุ่มทดลอง ๒ เรียนโดยผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ก่อนทำการทดลองผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามวัดความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยเพื่อวัดความรู้พื้นฐานในเนื้อหาที่จะเรียนแล้วดำเนินการสอนทั้งกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ โดยใช้ชุดการสอนและกิจกรรมแบบเดียวกัน แต่ผู้ทำหน้าที่สอนจะมีความสามารถทางการเรียนต่างกัน แต่ก่อนการสอนนักเรียนผู้สอนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ จะได้รับการอบรมถึงวิธีการใช้ชุดการสอนในการทดลองใช้เวลากลุ่มละ ๑๔ คาบ เมื่อสอนเนื้อหาจบแล้วจึงทำการทดสอบหลังการเรียน (Post - test) กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามวัดความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ เพื่อวัดความรู้พื้นฐานในเนื้อหาที่จะเรียนโดยใช้ $t - test$

๔.๒ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ โดยใช้ $t - test$

๔.๓ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ โดยใช้ $t - test$

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า *

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังการเรียน
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ๑ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่า
ผลการเรียนภายหลังการทดลองที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอน
เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อน
ดำเนินการทดลอง

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังการเรียน
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ๒ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่า
ผลการเรียนภายหลังการทดลองที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอน
เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อน
ดำเนินการทดลอง

๓. ความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังการเรียนของกลุ่ม
ทดลอง ๑ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่าความสนใจในวิชา
หลักภาษาไทยภายหลังการทดลองโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียน
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสนใจสูงกว่าก่อนดำเนินการทดลอง

๔. ความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังการเรียนของกลุ่ม
ทดลอง ๒ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่าความสนใจในวิชา
หลักภาษาไทยภายหลังการทดลองโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียน
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีความสนใจสูงกว่าก่อนดำเนินการทดลอง

๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการ
ให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้

นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

๒. ความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง จะมีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เรียนวิชาหลักภาษาไทยโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองโดยใช้เนื้อหาเฉพาะเรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" ซึ่งนับว่าเป็นเนื้อหาส่วนน้อยและกลุ่มตัวอย่างก็มีเพียงจำนวนหนึ่ง ผลการศึกษาทดลองจึงมีขอบเขตเฉพาะในการทดลองครั้งนี้เท่านั้น ซึ่งจะอภิปรายผลที่ปรากฏดังต่อไปนี้

๑. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนดำเนินการทดลองกับภายหลังการทดลอง

ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่าง ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่เรียนวิชาหลักภาษาไทยโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองระหว่างก่อนและหลังการทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑.๑ และ ๑.๒ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เทเลอร์ (Taylor. ๑๙๖๙ : ๑๙๕) คลอสเตอร์แมน (Klosterman Citing Allen. ๑๙๗๖ : ๓๗๓) และ เชฟเวอร์และ นีน (Shaver. and Nuhn. ๑๙๗๑ : ๑๑๒) ซึ่งได้ทำการวิจัยและศึกษาเรื่องผล

จากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยเทเลอร์ ศึกษาผลจากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังจากการสอนตามโปรแกรมได้ยุติลงแล้ว และพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนจากเพื่อนยิ่งมากเท่าใดจะยิ่งได้รับประโยชน์ต่อการศึกษามากเท่านั้น สำหรับคลอสเตอร์แมน พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับเกรด ๔ ซึ่งได้รับการสอนจากเพื่อนในระยะหนึ่งสัปดาห์ส่งผลต่อการศึกษา (ทางการอ่าน) ของเขาคือว่า นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญ และเซฟเวอร์ และเน็น พบว่าการให้นักเรียนสอนกันเองมีประสิทธิภาพในการเพิ่มคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน และตรงกับทฤษฎีของ ทรวงสถิต กิตติคุณวัจนะ (ทรวงสถิต กิตติคุณวัจนะ ๒๕๒๒ : ๓๔) ซึ่งพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนจากเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนรู้จากเพื่อนด้วยกันทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้คล่องและเหมาะสม อันเนื่องมาจากวัยของนักเรียนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งการที่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้ใช้ภาษาพูดในระดับเดียวกันย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจง่ายขึ้น นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนเข้าใจปัญหาของนักเรียนผู้เรียนได้ง่าย เพราะลักษณะปัญหาเป็นลักษณะที่คล้ายคลึงกับปัญหาที่เขาได้ประสบมาด้วยตนเอง ผู้เรียนจะรู้สึกเป็นอิสระในการซักถามและสำรวจปัญหาต่าง ๆ ทางการเรียนเนื่องจากความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนทั้งสองฝ่าย นอกจากนี้ผู้สอนยังได้ใช้ชุดการสอนเป็นเครื่องช่วยในการจัดกิจกรรม และอุปกรณ์ในการเรียนการสอนซึ่งทำให้นักเรียนได้เรียนด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน การที่นักเรียนได้เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองซึ่งต้องแบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละ ๓ คน จะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มฝึกทักษะในการทำงานร่วมกัน การแสดงความคิดเห็นและการอภิปรายตกลงร่วมกัน นอกจากนี้

การเรียนรู้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ช่วยให้การถ่ายทอดความรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวที่เรียนดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

๒. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒

ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒ ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่เรียนวิชาหลักภาษาไทยโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒ ทั้งนี้เพราะนักเรียนกลุ่มผู้สอนที่เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนใหญ่จะมีความสนใจและตั้งใจที่จะสอนมาก รวมทั้งการเตรียมพร้อมก่อนมาเรียนเสมอ นอกจากนี้ยังมีความเชื่อมั่นในตนเองมาก มีความคิดริเริ่มกล้าพูด กล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบสูง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและทำให้ผลการเรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นกว่าเดิม ส่วนนักเรียนกลุ่มผู้สอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ยังขาดความมั่นใจในตัวเอง ไม่เชื่อว่าตนเองจะสามารถถ่ายทอดความรู้ที่ตนมีอยู่ให้กับเพื่อนคนอื่น ๆ ได้ และมักจะมองว่าเพื่อน ๆ ที่เรียนจะไม่ยอมเชื่อภูมิความรู้ของตน เพราะฉะนั้นการแสดงออกในวิธีการสอนและการถ่ายทอดความรู้จึงไม่ดีกว่ากลุ่มผู้สอนที่เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ถึงกลุ่มผู้สอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะสอนได้ดีกว่ากลุ่มผู้สอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง แต่ก็สรุปได้ว่าวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนทั้งสองกลุ่ม ก็สามารถช่วยทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นกว่าเดิม

๓. การเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างก่อนการเรียนและภายหลังการเรียน

ในการเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่าง ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองระหว่างก่อนและหลังการเรียนมีความสนใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ระดับ .๐๐๑ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑.๓ และ ๑.๔ ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองจะต้องเรียนกันเป็นหมู่เล็ก ๆ ผู้สอนได้ใช้ชุดการสอน ประกอบกับการสอนทำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ อันก่อให้เกิดความพอใจในการเรียน และการทำกิจกรรมจะทำให้นักเรียนได้เปลี่ยนนิยามและกิจกรรมเป็นระยะ ๆ ไป ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจในการเรียนอยู่เสมอ นอกจากนี้การที่ผู้สอนเป็นบุคคลในวัยเดียวกันจึงทำให้การเรียนการสอนเกิดความเข้าใจง่ายขึ้น นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนส่วนใหญ่จะมีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการสอน มีความรับผิดชอบสูง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็มีผลทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมาก ทำให้เกิดความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น

๔. การเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒

ในการเปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ กับกลุ่มทดลอง ๒ ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่เรียนวิชาหลักภาษาไทยโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองโดยกลุ่มผู้สอนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลาง มีความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะถึงแม้กลุ่มผู้สอนจะแตกต่างกันก็จริง แต่วิธีการสอนและชุดการสอนที่ใช้ประกอบการสอนในแต่ละกลุ่มก็เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมา และได้ฝึกให้นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนทุกคนได้เข้าใจถึงหลักการและวิธีการในการนำไปใช้ประกอบการสอนแก่นักเรียนของตนในแต่ละกลุ่ม ดังนั้นวิธีการใช้ชุดการสอนของผู้สอนทุกคนจึงมีวิธีการที่คล้ายคลึงกันมาก เพราะฉะนั้นจึงทำให้ความสนใจของผู้เรียนระหว่างกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ จึงมีความสนใจไม่แตกต่างกันมากนัก

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

จากการทดลองสอนวิชาหลักภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้วิธีการให้สอนกันเองระหว่างกลุ่มผู้สอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับปานกลาง ผู้วิจัยได้พบข้อที่นำสังเกตอยู่หลายประการ สรุปได้ดังนี้

๑. การสอนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองในตอนแรก ๆ นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนมักจะตื่นเต้น ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองว่าจะสามารถถ่ายทอดความรู้ที่ตนมีอยู่ให้กับเพื่อนผู้เรียนได้ เพราะไม่เคยมีประสบการณ์ในด้านการสอนมาก่อนและกลัวว่าเพื่อนผู้เรียนจะไม่ยอมเชื่อภูมิความรู้ของตน แต่เมื่อการเรียนการสอนได้ดำเนินไปประมาณ ๓ - ๔ คาบ นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนได้มีการปรับปรุงตนเองมากขึ้นกว่าเดิม มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ประกอบกับมีชุดการสอนเป็นเครื่องช่วยในการเรียนการสอน จึงทำให้ปัญหาของผู้สอนที่คิดว่าจะเริ่มต้นสอนอย่างไรและจะสอนอะไรบ้างหมดไป

๒. นักเรียนกลุ่มผู้ทำหน้าที่สอนยอมรับว่าได้รับความรู้ในวิชาหลักภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น เพราะกลุ่มผู้สอนต้องเตรียมบทเรียนและเนื้อหาความรู้เพื่อจะนำมาอธิบายและตอบคำถามของผู้เรียน ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ อัลเลน และ เฟลด์แมน (Allen and Feldman, ๑๙๗๓ : ๔) ที่ว่านักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนจะมีโอกาสได้ใช้วิธีการเรียนที่มีประโยชน์วิธีหนึ่งในการช่วยเพิ่มพูนความรู้ในทางวิชาการ

๓. กลุ่มผู้สอนมีความรู้สึกประทับใจในหน้าที่ที่ ต้องเตรียมตัวอยู่เสมอ จึงทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะเรียนและรู้ให้มากที่สุด เพื่อจะได้นำไปช่วยเหลือผู้อื่นและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติต่อวิชาที่เรียนและต่อครูผู้สอนไปในทางที่ดีขึ้น

๔. ในบางครั้งที่นักเรียนผู้สอนมีการทบทวนบทเรียน ปรากฏว่าเพื่อนที่เรียนอยู่นั้นไม่รู้เรื่อง หรือทำงานต่าง ๆ ที่ได้มอบหมายไปไม่ได้ดีทำให้ผู้สอนหมดกำลังใจที่จะสอน เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้อาจจะแก้ไขโดยการให้กลุ่มนักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนช่วยกันวางแผนการสอนร่วมกันและมีการอภิปรายปัญหาในการสอนของแต่ละกลุ่มว่ามีอะไรบ้างจะแก้ไขกันอย่างไรบ้าง

๕. นักเรียนผู้สอนบางคนต้องการความเอาใจใส่และความสนใจจากครูผู้สอนอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะกลุ่มผู้สอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

๖. กลุ่มผู้เรียนยอมรับว่าได้รับประโยชน์ในด้านความรู้และความเข้าใจในวิชาหลักภาษาไทยเพิ่มขึ้น

๗. กลุ่มผู้เรียนมีความอบอุ่นใจที่เห็นว่ามีเพื่อน ๆ และอาจารย์ประจำวิชาได้เอาใจใส่เป็นพิเศษ ทำให้เกิดกำลังใจและความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้นและทำให้มีทัศนคติต่อวิชาที่เรียนต่อเพื่อนและอาจารย์ผู้สอนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

๘. วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองนี้ สามารถสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นภายในกลุ่มได้ทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่าเมื่อแรกเริ่มแบ่งกลุ่มนั้น นักเรียนผู้เรียนไม่สามารถจะเลือกเรียนกับเพื่อนที่ตนสนิทได้ทั้งหมด บางคนจำเป็นต้องเรียนกับเพื่อนที่ตนรู้จักแต่ยังไม่ถือว่าเป็นสนิทนัก ซึ่งทำให้เห็นว่าเมื่อแรกเริ่ม มีการเรียนการสอนกันในระยะแรก ๆ นั้น มีบรรยากาศที่ไม่ค่อยจะเป็นกันเองมากนัก แต่เมื่อผ่านไปสักระยะหนึ่งสิ่งเหล่านี้ก็เปลี่ยนไปสามารถเรียนและสอนกันได้อย่างคุ้นเคย กล่าวคือกล่าวถามต่อกันและกัน จากข้อสังเกตนี้ตรงกับการศึกษาของ สิวาเซรัม (Sivasatam, ๑๙๙๓ : ๑๐) ที่พบว่าผลที่เกิดขึ้นทางบวกต่อนักเรียนที่สอนกันเองนี้เกิดขึ้นอย่างแน่ชัด ทั้งนี้เนื่องจากเขาได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากนักเรียนผู้สอน นักเรียนทั้งสองฝ่ายจะรู้สึกเป็นอิสระในการซักถามและสำรวจปัญหาต่าง ๆ ทางการเรียนเนื่องจากความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนทั้งสองฝ่าย

๙. ในขณะที่การเรียนการสอนกำลังดำเนินไป ครูประจำวิชาควรจะให้ความสนใจแก่นักเรียนบ้างพอสมควร เช่น ให้คำปรึกษาในด้านเนื้อหาความรู้ (ในกรณีที่ผู้สอนเกิดปัญหาในเนื้อหาวิชา) แต่ไม่ควรจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ ในกลุ่ม เพราะอาจจะทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเป็นอิสระในการที่จะมีสัมพันธภาพกันเป็นทางวิชาการ

๑๐. วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองนี้ได้มีผู้วิจัยมาแล้วคือของ ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนจาก เพื่อนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่กลุ่มผู้สอนได้สอนโดยวิธีการที่เป็นไปตามธรรมชาติ ของเด็กไม่ได้รับการฝึกจากผู้วิจัย แต่ในการศึกษารังนี้ จะแตกต่างกันตรงที่กลุ่มผู้สอน ทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง จะได้มีการฝึกการใช้ชุดการสอนประกอบการสอนด้วย ซึ่งผลจากการวิจัยจะปรากฏว่าผล สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อนทั้งสองกลุ่มจะสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

๑. จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความ สนใจของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองจะสูงกว่าก่อนการเรียน ดังนั้น ในการจัดการสอนนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริม ครูควรใช้วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองซึ่งจะ สามารถจัดการสอนได้เกือบทุกวิชาและเป็นการแก้ปัญหาการขาดแคลนครูที่จะสอน

๒. การสอนที่ดีควรให้นักเรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเอง ให้เด็กได้มีโอกาส ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

๓. ครูผู้สอนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาควรสนใจในการนำหลัก จิตวิทยามาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนให้มาก

๔. ครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาควรคำนึงถึงจิตวิทยาเด็กวัยรุ่นในเรื่อง การยอมรับเพื่อน

๗. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ทดลองใช้วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ในวิชาอื่น ๆ เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเรียนและความสนใจของนักเรียนเพื่อเปรียบเทียบกว่าวิธีสอนแบบนี้เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นใด เนื้อหาหรือวิชาใด

๒. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลจากการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยที่นักเรียนผู้สอนได้รับการฝึกวิธีสอนกับการที่นักเรียนผู้สอนไม่ได้รับการฝึกวิธีสอนมาก่อนเลย

๓. ใช้ศึกษาเปรียบเทียบถึงผลจากการให้นักเรียนสอนกันเองโดยใช้ตัวแปรในเรื่องเพศ เช่นนักเรียนผู้ทำหน้าที่เรียนและสอนอยู่ในเพศเดียวกัน หรือเพศตรงกันข้าม และฝ่ายใดจะสามารถถ่ายทอดให้ความรู้แก่เพื่อนได้ดีกว่ากัน หรือได้รับความรู้มากที่สุดจากการสอนของเพื่อน

๔. ศึกษาถึงขนาดของกลุ่มที่ใช้สอนทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดว่าควรจะมีอัตราส่วนผู้สอนหนึ่งคนค่อนักเรียนผู้เรียนเท่าใดจึงจะเหมาะสม

๕. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาหาการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อวิชาที่เรียนคือเพื่อน ต่อครู และต่อโรงเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อนว่าเกิดขึ้นและเป็นไปในทางใด

๖. ศึกษาถึงเวลาที่จะใช้ในการจัดให้มีการสอนกันเองของนักเรียนว่าควรจะใช้เวลาคิดต่อกันนานเท่าใดที่จะส่งผลดีต่อการเรียนของนักเรียนมากที่สุด

ਬਰਨਾਮਾ

บรรณานุกรม

กำชัย ทองหล่อ หลักภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ ๘ บำรุงสาส์น ๒๕๑๕, ๓๕๔ หน้า

ทวาล แพริศกุล เทคนิคการเขียนข้อทดสอบ โรงพิมพ์สุริยสภา ๒๕๒๐, ๔๐๗ หน้า

ชูศรี พรรณเทม ความสนใจวิชาชีววิทยาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๗, ๔๔ หน้า

อัครสำเนา

ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการให้นักเรียนสอนกันเอง

วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๒, ๕๕ หน้า

อัครสำเนา

นิคยา บุญสิงห์ ความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ กับเนื้อหาแบบเรียน

วรรณคดีไทย ปรวิญญาณินท์ กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

๒๕๑๓, ๑๓๘ หน้า อัครสำเนา

นิพนธ์ ศุภปริณี พฤติกรรมเทคโนโลยีการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ๒๕๑๕, ๑๗๕ หน้า

บรรเทา กิตติศักดิ์ และ ถัมพรธนาถ เปรมเกษม แบบฝึกหัด พ.๒๐๓, พ.๒๐๔

หลักภาษาไทย ๒๕๒๓, ๑๔๔ หน้า

มังกร ชูทวีวัฒน์ "เจ้าคนเถา" วรรณกรรมศึกษาสารคดี ๒๖ . ๑ - ๑๑ มกราคม -

พฤษภาคม ๒๕๒๑

บุญเหลือ เสงี่ยมสุวรรณ, ม.ล. ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม หน่วยศึกษานิเทศก์

กรมการนิเทศฯ ๒๕๑๔, ๕๐ หน้า

ผุสดี ฤทธิจันทร์ "การให้นักเรียนช่วยกันสอนกันเอง" จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๑๒ - ๑๔

มิถุนายน ๒๕๒๒

ไพโรติก, กลิฟฟอร์ด พี. การทดสอบเพื่อการแนะแนว ละม้ายมาศ ศรีหัตต์ แปล

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๐, ๕๓๕ หน้า

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา วิชาชุดक्रमมัธยมศึกษาวิชาภาษาไทย

ตอนที่ ๑ โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๐, ๑๘๓ หน้า

รัตน์ ฤกษ์งามมัย การเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.๑

ในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้และแบบครูเป็นศูนย์กลาง ปรินิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๑๐, ๕๑ หน้า อักขานา

วรรณภา ดวงชัยศิริ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยวิธีเรียน

เป็นคณะกับเรียนเป็นชั้นปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ วิทยานิพนธ์ ก.ม.

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐, ๑๕๘ หน้า อักขานา

ศึกษานิกร, กระทรวง กรมวิชาการ การศึกษารายงานงานกรรมและเทคโนโลยีมาปรับปรุง

คุณภาพการประถมศึกษาในโรงเรียนที่มีครูสอนไม่ครบชั้น โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๖,

๑๕๐ หน้า

————— หนังสือเรียนวิชาหลักภาษาไทย โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๒๒, ๑๐๘ หน้า

สมบัติ ฐิตชัย "การสอนวิธีนักเรียนสอนนักเรียน" วารสารการศึกษา ๓ : ๔๕ - ๕๐

มีนาคม ๒๕๑๖

สมบัติ ฐิตชัย ความสนใจในเนื้อหาแบบเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๒๗ หน้า

อักขานา

สวัสดิ์ จงกล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ช่อแก้ว โภคย์สุภัทร์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่สำนักงานทดสอบ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๓

สุมิกร คุณานุก หลักสูตรและการสอน ชวนพานิช ๒๕๑๘, ๒๕๗ หน้า

เสนีย์ นิตพัทธ์ "เด็กเรียนช้าจะช่วยเหลืออย่างไร" วิทยาสาร ๙ : ๒๐ - ๒๓ พฤษภาคม

๒๕๒๑

เสถียร วิจารณ์ แบบเรียนภาษาไทย น. ๕๐๐ - ๕๐๕ วิทยานิพนธ์ ๒๕๒๓, ๑๖๖ หน้า
เสถียรศักดิ์ วิจารณ์ แบบเรียนภาษาไทย น. ๕๐๕ - ๕๑๐ วิทยานิพนธ์ ๒๕๒๓, ๑๖๖ หน้า

โครงการตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก ๒๕๑๓, ๒๓๘ หน้า
กุลิศพิไลสาร, พรหม ภาษาไทย วิทยานิพนธ์ ๒๕๑๔, ๔๔๔ หน้า

Allen, Vernon L. "Research on Children Tutoring Children :
A Critical Review," Review of Educational Research,
46 : 355 - 380 Summer, 1976.

Allen, Vernon L. and Feldman, Robert S. "Learning Through
Tutoring," The Journal of Experimental Education. 42 :
1 - 5, Fall, 1973.

Bloom, Benjamin S., Editor. Taxonomy of Educational Objectives.
Longmans, Green and Co., New York, 1971. 292 p.

Campbell, Donald T. and Stanley Julian C. Experimental and
Quasi - Experimental Designs for Research. Rand McNally
College Publishing Company, Chicago, 1966. 84 p.

Cote, Patricia B. "Rapport in Cross - Age Tutoring : A Clinical
Study of Junior High Tutors with Second Grade and Fourth -
Grade Tutees," Dissertation Abstracts. 6 : 3238 - A,
December, 1978.

Davidson, Dennis. "Learning Mathematics in a Group Situation,"
Mathematics Teacher 21 : 101 - 106, February, 1974.

Davis, Frederick B. Educational Measurement and Their Inter-
pretation Macdonald Publishing Company, 1964. 422 p.

Dewey, John. Dictionary of Education. New York, Philosophical
Library. 1959. 150 p.

Edwards, Allen L. Experimental Design in Psychological Research.
New York, Holt, Rinehart and Winston, 1960. 455 p.

_____. Statistical Methods for the Behavioral Sciences.
New York, Rinehart and Co. Inc., 1954. 542 p.

Fan, Cheng Teh. Item Analysis Table. Education Testing Service,
Princeton, New Jersey, 1952. 32 p.

- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education New York, Mc Graw - Hill Book Company, 1971. 492 p.
- Gear, Charles. "The Effects of Cross - Age Tutoring on the Achievement and self - Concept of Low - Achieving" Dissertation 10 : 590(- A, April, 1978.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. Mc Graw - Hill Book Company, New York. 1959. 676 p.
- Ham, Wayne Albert. "Effects of a Volunteer Tutor Program on Self - esteem and Basic Skills Achievement in the Primary Grades of a Southern Rural School System," Dissertation Abstracts. 11 : 6497 - 6493 - A, May, 1978.
- Hassett, Hohn J. "Peer Tutoring in New York City High School" Journal of Educational Psychology. 44 : 77 - 78 April, 1974.
- Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development. Mc Graw - Hill Book Company, New York, 1955. 590 p.
- Keller, Fred S. "Good - Bye, Teacher." Journal of Applied Behavior Analysis. 65 : 79 -- 89, 1968
- Liebllich, Gerald Steward. "Peer Tutoring and Academic Success," Dissertation Abstracts International. 38 : 680 A, August, 1970.
- Mehrens, William A. and Lohmann Irvin J. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 5 th ed. New York, Holt Rinepart and Winston, 1978. 743 p.
- Standardized Test in Education. Holt, 1969. 323 p.
- Paolitto, Diana Pritchard. "The Effect of Cross - Age Tutoring on Adolescence An Inquiry into Theoretical Assumptions," Review of Educational Research 46 : 215 - 237. Spring, 1976.
- Peterson, John Louis. "Peer - Tutoring Beside Independent - Study and Lecture - Study : A Comparison of Three Teaching Paradigms in a Three - Year Nursing Class," Dissertation Abstracts. 11 : 6626 - A, May, 1978.
- Powell, Marvin. The Psychology of Adolescence. The Bobbs - Merrill Company, New York, 1963. 552 p.

- Shaver, James p. and Nuhn, Dec. "The Effectiveness of Tutoring Underachievers in Reading and Writing," The Journal of Educational Research. 65 : 107 - 122, November, 1971.
- Sindelar, Paul Thomas. "The Effects of Hypothesis / Test and Fluency Training, Cross - Aged Tutoring and Small Group Instruction, on reading Skills," Dissertation Abstracts. 10 : 6060 - A, April, 1978.
- Taylor, Ronald G. "Tutorial Services and Academic Success," The Journal of Educational Research. 63 . 195 - 197, January, 1969.
- Sivasailam, Thiagarajan. "Madas System Revised, A New Structure for Peer Tutoring," Educational Technology. 10 - 15, December, 1973.
- Young, Carolyn. "Team Learning" The Arithmetic Teacher. 19 : 630 - 634, December, 1972.

ภาคผนวก ก.

การวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๒๕ ข้อ

ข้อที่	P _H	P _L	p	r	ข้อที่	P _H	P _L	p	r
๑	.๘๘	.๖๒	.๗๖	.๓๔	๑๔	.๔๖	.๕๑	.๗๗	.๖๐
๒	.๘๑	.๓๗	.๖๐	.๔๖	๑๕	.๘๑	.๑๔	.๔๗	.๖๖
๓	.๘๕	.๖๖	.๗๕	.๒๕	๑๖	.๘๕	.๖๖	.๗๖	.๒๕
๔	.๕๔	.๑๘	.๓๘	.๔๓	๑๗	.๘๑	.๑๔	.๔๗	.๖๖
๕	.๗๐	.๒๒	.๔๖	.๔๘	๑๘	.๘๘	.๔๔	.๖๘	.๔๔
๖	.๗๗	.๒๔	.๕๓	.๔๘	๑๙	.๘๒	.๔๘	.๗๒	.๕๓
๗	.๔๐	.๑๘	.๒๘	.๒๖	๒๐	.๕๑	.๐๗	.๒๖	.๕๔
๘	.๘๒	.๕๔	.๗๗	.๔๔	๒๑	.๓๗	.๑๘	.๒๗	.๒๓
๙	.๖๖	.๒๔	.๔๗	.๓๗	๒๒	.๗๐	.๒๔	.๔๔	.๔๑
๑๐	.๘๘	.๔๔	.๖๘	.๔๔	๒๓	.๗๐	.๔๐	.๕๕	.๓๑
๑๑	.๘๘	.๕๔	.๗๕	.๓๗	๒๔	.๘๒	.๔๔	.๗๑	.๕๖
๑๒	.๔๖	.๕๓	.๗๗	.๖๐	๒๕	.๘๘	.๕๕	.๗๓	.๔๐
๑๓	.๘๘	.๔๘	.๗๐	.๔๖					

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา หลักภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จากสูตร
$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} = ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

$$\sum pq = 5.4318$$

$$S_t^2 = 74.973$$

$$n = 25$$

$$r_{tt} = \frac{25}{24} \left[1 - \frac{5.4318}{74.973} \right]$$

$$= \frac{25}{24} \left[\frac{74.973 - 5.4318}{74.973} \right]$$

$$= \frac{25}{24} \cdot .928$$

$$= \frac{23.189}{24}$$

$$= .9662$$

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยมีความเชื่อมั่น = .9662

การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสนใจวิชาหลักภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาที่ 2

$$\begin{array}{lcl} \text{จากสูตร} & \alpha & = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum S_i^2}{S_x^2} \right] \\ \text{เมื่อ} & \alpha & = \text{ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม} \end{array}$$

$$\sum S_i^2 = 17.126$$

$$S_x^2 = 195.2$$

$$n = 20$$

$$= \frac{20}{19} \left[\frac{195.2 - 17.126}{195.2} \right]$$

$$\alpha = \frac{20}{19} [0.912]$$

$$= .960$$

แบบสอบถามความสนใจวิชาหลักภาษาไทยมีความเชื่อมั่น .960

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มจาก
การทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ลำดับ	กลุ่มทดลอง ๑		กลุ่มทดลอง ๒		เวลา	กลุ่มทดลอง ๑		กลุ่มทดลอง ๒	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน		ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	10	17	8	16	21	9	16	11	14
2	10	17	8	14	22	8	17	9	18
3	11	17	11	15	23	9	18	10	19
4	11	16	8	17	24	9	17	10	14
5	8	16	11	18	25	10	16	11	15
6	8	21	10	18	26	10	17	12	20
7	9	20	11	19	27	10	18	9	14
8	9	21	9	19	28	8	16	8	14
9	9	18	10	19	29	8	19	11	15
10	8	21	8	17	30	8	17	9	15
11	9	19	11	19	31	9	19	8	16
12	9	21	11	18	32	8	18	8	14
13	12	21	11	19	33	11	21	8	14
14	12	20	9	16					
15	9	17	8	14					
16	9	17	12	21					
17	9	18	10	21					
18	8	16	10	16					
19	11	14	11	15					
20	9	14	11	16					

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน การเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	33	283	2593	21.626
กลุ่มทดลอง ๒	33	227	1693	19.491

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตร } t &= \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}} \\
 &= \frac{283}{\sqrt{\frac{8856 - 80089}{33-1}}} \\
 &= \frac{283}{\sqrt{\frac{5480}{32}}} \\
 &= \frac{283}{\sqrt{171.25}} \\
 &= \frac{283}{13.086} \\
 t &= 21.626
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 &= \frac{227}{\sqrt{\frac{55869 - 51529}{33-1}}} \\
 &= \frac{227}{\sqrt{\frac{4340}{32}}} \\
 &= \frac{227}{\sqrt{135.625}} \\
 &= \frac{227}{11.646} \\
 t &= 19.491
 \end{aligned}$$

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่ม

ทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง ๑	33	17.878	4.047	2.366
กลุ่มทดลอง ๒	33	16.636	5.051	

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตร } t &= \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N} + \frac{S_2^2}{N_2}}} \\
 &= \frac{17.878 - 16.636}{\sqrt{\frac{4.047}{33} + \frac{5.051}{33}}} \\
 &= \frac{1.242}{0.525} \\
 t. &= 2.366
 \end{aligned}$$

คะแนนความสนใจวิชาศัลยกรรมของนักเรียนชั้น 2 กลุ่มจากการทดสอบ

ก่อนและหลังการทดลอง

เลขที่	กลุ่มทดลอง ๑		กลุ่มทดลอง ๒		เลขที่	กลุ่มทดลอง ๑		กลุ่มทดลอง ๒	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน		ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	43	48	47	46	19	46	46	52	52
2	45	48	41	46	20	53	58	43	47
3	52	51	51	50	21	53	55	44	45
4	50	57	53	55	22	41	43	52	54
5	52	53	53	56	23	55	58	43	44
6	54	58	59	58	24	43	49	52	52
7	41	41	45	40	25	51	53	53	54
88	46	46	48	46	26	40	46	43	47
9	49	49	43	45	27	43	45	53	58
10	50	51	54	53	28	46	48	43	47
11	51	56	55	58	29	53	58	45	48
12	43	45	52	53	30	52	54	41	41
13	51	53	47	48	31	43	43	52	52
14	43	45	52	52	32	50	53	43	44
15	44	45	52	54	33	43	44	41	43
16	52	54	41	43					
17	53	58	47	49					
18	51	56	53	58					

เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
ของ กลุ่มทดลอง ๑ และ กลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	T
กลุ่มทดลอง ๑	33	87	359	7.525
กลุ่มทดลอง ๒	33	67	217	7.332

$$\text{จากสูตร } t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N - 1}}}$$

	<u>กลุ่มทดลอง ๑</u>		<u>กลุ่มทดลอง ๒</u>
=	$\frac{87}{\sqrt{\frac{11847 - 7569}{33-1}}}$	=	$\frac{67}{\sqrt{\frac{7161 - 4489}{33-1}}}$
=	$\frac{87}{\sqrt{\frac{4278}{32}}}$	=	$\frac{67}{\sqrt{\frac{2672}{32}}}$
=	$\frac{87}{\sqrt{133.688}}$	=	$\frac{67}{\sqrt{83.5}}$
=	$\frac{87}{11.562}$	=	$\frac{67}{9.138}$
t =	7.525	t =	7.332

เปรียบเทียบความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และ
กลุ่มทดลอง ๒

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	$\bar{S}$	t
กลุ่มทดลอง ๑	33	50.515	28.257	0.677
กลุ่มทดลอง ๒	33	49.636	27.488	

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตร } t &= \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}} \\
 &= \frac{50.515 - 49.636}{\sqrt{\frac{28.257}{33} + \frac{27.488}{33}}} \\
 &= \frac{0.879}{\sqrt{.856 + .833}} \\
 &= \frac{.879}{\sqrt{1.299}} \\
 &= \frac{.879}{1.299} \\
 t &= 0.677
 \end{aligned}$$

ภาคผนวก ข.

ตารางวิเคราะห์หลักสูตร

การวิเคราะห์หลักสูตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด"

เนื้อหา พฤติกรรม	ความรู้ - ความจำ	ความเข้าใจ	ทักษะและการนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	ทัศนคติและการประเมินค่า	รวมย่อย	อันดับความสำคัญ
ชนิดของคำ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๖๐	
คำนาม	๑๐	๑๐	๔	๔	๓	๓	๓๗	๑
คำสรรพนาม	๔	๑๐	๔	๔	๒	๒	๓๘	๓
คำกริยา	๖	๑๐	๔	๔	๓	๓	๓๘	๒
คำวิเศษณ์	๔	๑๐	๖	๔	๓	๓	๓๘	๒
คำบุพบท	๔	๖	๔	๔	๓	๓	๓๓	๔
คำสันธาน	๔	๔	๔	๔	๓	๒	๓๑	๕
คำอุทาน	๔	๔	๖	๔	๓	๒	๓๑	๕
รวม	๔๘	๖๑	๕๑	๓๒	๒๐	๑๙	๒๔๐	

ภาคผนวก ค.

ชุดการสอนหลักภาษาไทย

ชุดการสอน

เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด"

วิชาหลักภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

เวลา ๑๔ คาบ กาลละ ๕๐ นาที

คู่มือครู

๑. เนื้อหา

เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" ประกอบด้วยเนื้อหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. คำนาม
๒. คำสรรพนาม
๓. คำกริยา
๔. คำวิเศษณ์
๕. คำบุพบท
๖. คำสันธาน
๗. คำอุทาน

๒. ความคิดรวบยอด — หลักการ

คำภาษาไทยเรามักเป็นคำโดด ๆ ไม่มีที่สังเกตแน่นอนว่าเป็นคำชนิดใด คำชนิดหนึ่งจะนำไปใช้เป็นคำอีกชนิดหนึ่งก็ได้ แล้วแต่รูปของประโยค เพราะฉะนั้นการที่แยกชนิดคำออกเป็นชนิดต่าง ๆ ก็เพื่อให้รู้ว่าตนรากของคำนั้น ๆ เป็นคำชนิดใดและคำเหล่านี้จะไปใช้ในหน้าที่ของคำชนิดอื่นได้อย่างไร

๓. จุดประสงค์

หลังจากเรียนบทเรียนนี้จบแล้ว นักเรียนจะสามารถแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ได้

๑. เพื่อให้ นักเรียนเกิดสมรรถภาพในการสังเกตภาษาของตนและเห็นว่าคำใดใช้อย่างไรในประโยค

๒. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในลักษณะของภาษาไทยว่าคำอาจจำแนกเป็นชนิดต่าง ๆ ได้ แต่จะบอกว่าเป็นชนิดใดได้แน่นอนก็เมื่อได้เห็นคำในประโยค

๓. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจว่าในภาษาไทยประโยคประกอบด้วยคำชนิดใด และใช้คำชนิดใดเรียงลำดับคำชนิดอื่นอย่างไร

๔. อุปกรณ์

๑. แผนภูมิข้อความต่าง ๆ
๒. บัตรกิจกรรมที่มีข้อความประโยค
๓. บัตรรูปภาพ
๔. บัตรคำ
๕. แผนแบบฝึกหัดที่ ๑ - ๑๗

๕. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ให้ครูสอนตามแผนการสอน

๖. การประเมินผล

๑. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดทุกครั้งหลังจากเรียนจบบทเรียน
๒. สังเกตจากการทำงานของเด็ก ๆ
๓. สังเกตจากความสนใจในห้องเรียน เช่น ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม

และการอภิปรายซักถาม

๔. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหาของเด็ก

แผนการสอนเรื่องที่ ๑

๑. เรื่อง

คำนาม

เวลา ๓ คาบ

๒. ความคิดรวบยอด

"นาม" เป็นคำบาลี แปลว่า ชื่อ ในที่นี้เป็นคำที่แสดงความหมายถึงบุคคล สัตว์ สิ่งของ สภาพอาการและลักษณะ ทั้งนี้รวมถึงที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่เห็นในประโยคเป็นคำนามชนิดใดและให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนยกตัวอย่างคำนามชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือได้ฟังมาและบอกได้ว่าเป็นคำนามชนิดใดและจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคใช้คำนามชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำนามทั้ง ๕ ชนิดให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. บัตรกิจกรรมที่มีข้อความและประโยค
๒. บัตรรูปภาพสิ่งต่าง ๆ เช่น รูปเรือ บ้าน ปากกา ฯลฯ
๓. บัตรคำที่มีคำต่าง ๆ ที่ต้องเป็นลักษณะนามที่ตรงกับบัตรรูปภาพ เช่น คำว่า ลำ หลัง คาม ฯลฯ
๔. บัตรรูปภาพสิ่งต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละรูปจะต้องมีจำนวนมาก เช่น รูปทหารหลายคน ปลาหลายตัว ฯลฯ และบัตรคำที่มีคำต่าง ๆ ที่เป็นคำสมุหนามที่ตรงกับบัตรรูปภาพ เช่น คำว่า ไชยง กอง ผุง

๕. แยกแบบฝึกหัดที่ ๑ และ ๒

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากผู้สอน

ขั้นสอน

๑. นำข้อความที่เป็นกลอนสุภาพจากเรื่องพระร่วงมาให้นักเรียนดูแล้วแยกชนิดของคำนามออกไปให้เห็นชัดว่ามีอะไรบ้างและแตกต่างกันอย่างไร

๒. ให้นักเรียนในกลุ่มเดียวกันแข่งขันขีดเส้นใต้หาคำสามานยนามและวิสามานยนามจากประโยคหรือข้อความที่จัดเตรียมไว้ให้

๓. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงความแตกต่างระหว่างคำสามานยนามและวิสามานยนามให้เห็นเด่นชัด

๔. ให้นักเรียนเล่นเกมการใช้คำลักษณนามให้ถูกต้อง โดยให้นักเรียนคนหนึ่งหยิบบัตรคำว่า "ลำ" ขึ้นมาแล้วให้นักเรียนที่เหลือช่วยกันหารูปภาพให้ตรงกับลักษณนามของคำว่า ลำ เช่น

<u>บัตรคำ</u>	<u>รูปภาพ</u>
ลำ	เรือ
หลัง	บ้าน
คัน	รถ
รูป	พระ

ฯลฯ

๕. ครูอธิบายถึงความแตกต่างในการใช้ลักษณนามกับสมุหนามว่า การใช้ลักษณนามจะทักทายหลังคำนามเสมอ เช่น นก ๓ ตัว "ตัว" เป็นลักษณนามของนก ส่วนสมุหนามจะทักทายหน้าคำนาม เช่น ฝูงปลา "ฝูง" จะเป็นสมุหนามของคำว่าปลา

๖. ให้นักเรียนเล่นเกมการใช้คำสมุหนามให้เหมาะสมกับคำนาม โดยให้นักเรียนคนหนึ่งหยิบบัตรรูปภาพต่าง ๆ เช่น รูปทหารหลาย ๆ คน แล้วให้นักเรียนที่เหลือช่วยกันทายบัตรคำที่จะใช้เป็นสมุหนามของรูปทหารหลาย ๆ คน ก็คือ คำว่า "กอง"

๗. ครูให้นักเรียนสังเกตคำนามที่จะมีคำว่า "การ" หรือ "ความ" นำหน้าพร้อมกันนั้นทั้งครูและนักเรียนช่วยกันอภิปรายถึงคำนามที่ใช้ "การ" หรือ "ความ" นำหน้าว่าเป็นคำนามที่เรียกว่า "อาการนาม" และมีหลักในการใช้อย่างไรบ้าง

๘. ให้นักเรียนเติมคำอาการนามจากบัตรคำที่มีข้อความ หรือ ประโยคสั้น ๆ ที่เว้นช่องว่างในประโยคให้เต็ม ให้ถูกต้องและเหมาะสม เช่น

ชีวิตมนุษย์มีทั้ง และความทุกข์ระคนกันไป

ฯลฯ

ขั้นสรุป

๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำนามทั้งหมด
๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๑ และ ๒

๖. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจ และความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก
๒. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหา
๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย
๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดที่ ๑

จงบอกกรณีของคำนามที่ขีดเส้นใต้ต่อไปนี้

๑. นักกีฬาของโรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยราชใจคนดู เป็นคำนามชนิด
๒. เขาเลี้ยงชะนีไว้ที่บ้าน ๒ ตัว เป็นคำนามชนิด
๓. รัฐบาลยังไม่ประกาศขึ้นราคาน้ำมัน เป็นคำนามชนิด
๔. ความกตัญญู เป็นเครื่องหมายของคนดี เป็นคำนามชนิด
๕. พี่ของฉันชอบปลูกกล้วยไม้ เป็นคำนามชนิด
๖. ประโยคนี้มี ๔ คำ เป็นคำนามชนิด
๗. ความใจมากก่อนความฉลาด เป็นคำนามชนิด และ
๘. เรือไฟ ๓ ลำ เป็นคำนามชนิด และ

แบบฝึกหัดที่ ๒

จงเติมคำนามที่เหมาะสมลงในช่องว่างต่อไปนี้

๑. กวายหลาย กำลังนอนในเปล
๒. ช้างหนึ่ง เดินไปที่คันไถ
๓. ชีวิตมนุษย์มีทั้ง และความทุกข์ระคนปนกันไป
๔. โกสุม้านเรามีกล้วยไม้ ใหญ่นักมาอาศัยกันมาก
๕. ไข่ไก่ ๑๐ วางอยู่บนโต๊ะ
๖. รักทำให้คนตาบอด แต่ รักของพ่อแม่เป็นสิ่งดีงาม
๗. คนครัวหุง ให้เรา
๘. นักเรียนกวรรถาน ทุกวัน
๙. ขออวยพรให้นักเรียนทุกคนจงเป็นแต่
๑๐. คุณแม่ให้ ก่อนฉันไปโรงเรียนทุกวัน

หมายเหตุ

แผนการสอนเรื่องที่ ๑ ใช้เวลา ๓ คาบ โดยใช้เวลาดังนี้
 คาบที่ ๑ เริ่มตั้งแต่ ขั้นนำ และ วิธีสอน ข้อ ๑ - ๓
 คาบที่ ๒ เริ่มตั้งแต่ วิธีสอน ข้อ ๔ - ๖
 คาบที่ ๓ เริ่มตั้งแต่ วิธีสอนข้อ ๗ - ๘ และ ขั้นสรุป

แผนการสอนเรื่องที่ ๒

๑. เรื่อง

คำสรรพนาม

เวลาดำ ๓ คาบ

๒. ความคิดรวบยอด

"สรรพนาม" เป็นคำที่แผลงมาจากคำสันสกฤต "สรรพ" แปลว่า หักปวง "นาม" แปลว่า ชื่อ รวมกันแล้ว แปลว่าชื่อหักปวง หมายความว่าคำที่เป็นชื่อได้ทุกอย่าง ได้แก่ "คำแทนชื่อ" หรือเป็นคำแทนนามผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ถูกกล่าวถึง

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่เห็นในประโยคเป็นคำสรรพนามชนิดใด และให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนยกตัวอย่างคำสรรพนามชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือได้มาและบอกได้ว่าเป็นคำสรรพนามชนิดใดตามจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำสรรพนามชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำสรรพนามทั้ง ๖ ชนิด ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. บัตรกิจกรรมที่มีข้อความและประโยค
๒. แผนภูมิตารางเปรียบเทียบประโยค
๓. แผ่นแบบฝึกหัดที่ ๓ และ ๔

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากผู้สอน

ขั้นสอน

๑. นำข้อความที่เป็นกลอนสุภาพจากเรื่องพระร่วงมาให้ให้นักเรียนดูแล้วแยกชนิดของคำสรรพนามออกไปให้เห็นชัดว่ามีอะไรบ้างและแตกต่างกันอย่างไร
๒. ครูสนทนากับนักเรียนถึงเรื่องบุรุษสรรพนามว่ามีหลักการใช้และมีหน้าที่อย่างไรบ้าง
๓. ครูนำแผ่นกระดาษที่มีข้อความอยู่มาให้ให้นักเรียนดูแต่ละแผ่นแล้วให้นักเรียนช่วยกันหาคำบุรุษสรรพนามจากข้อความนั้นว่ามีอะไรบ้าง เช่น

๓.๑ กระผมจะไปสถานีรถไฟเวลา ๑๖.๐๐ น.

๓.๒ หลวงตา ท่านยังไม่กลับ

๔. ครูให้นักเรียนเล่นเกมแข่งขันกันหาวาจากประโยคต่อไปนี้คำที่ขีดเส้นใต้เป็นบุรุษสรรพนาม บุรุษที่เท่าไร เช่น

๔.๑ ท่านจะไปไหนครับ เป็นบุรุษที่

๔.๒ ชาวภาคเหนือเขาผูกเพราะ เป็นบุรุษที่

๕. ครูเขียนประโยค ๓ ประโยคให้นักเรียนดูบนกระดาน เช่น

๕.๑ นี้คือบ้านของฉัน

๕.๒ นั้นเป็นปากกาของเธอ

๕.๓ โน่นคือโรงหนังสยาม

แล้วชี้แจงให้นักเรียนเห็นถึงคำที่ขีดเส้นใต้ว่าเป็นชนิดหนึ่งของคำสรรพนามที่เป็นสรรพนามที่ชี้ระยะ

๖. ครูลองให้นักเรียนแต่ละคนแต่งประโยคปากเปล่าโดยให้ใช้สรรพนามแบบชี้ระยะ

๗. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแต่งประโยคคำถามถามเพื่อนต่างกลุ่มกัน

๔. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำถามพวกที่นักเรียนตั้งต่าง ๆ เช่น ใคร อะไร ทำไม ไหน ฯลฯ เหล่านี้จัดเป็นสรรพนามชนิดใช้ถามทั้งสิ้น

๕. ครูนำแผนภูมิตารางเปรียบเทียบประโยคที่มีคำว่า ใคร อะไร ทำไม ไหน ฯลฯ ให้นักเรียนดูให้เห็นว่ามีที่ต่างกันอย่างไรบ้าง เช่น

- | | |
|--------------------------------|------------------------------|
| ๑. <u>ใคร</u> มา | ๑. ฉันไม่เห็น <u>ใคร</u> เลย |
| ๒. <u>อะไร</u> กิน <u>อะไร</u> | ๒. <u>อะไร</u> ๆ ก็กินได้ |

ฯลฯ

๑๐. ครูให้นักเรียนสรุปถึงความแตกต่างของคำที่ขีดเส้นใต้ของ ๒ ประโยคว่าแตกต่างกันอย่างไร

๑๑. ครูและนักเรียนช่วยกันอภิปรายเพิ่มเติมว่า คำที่ขีดเส้นใต้ถ้าใช้เป็นสรรพนามแบบใช้ถามแล้วต้องมีคำตอบที่ตอบได้ แต่ถ้าคำที่ขีดเส้นใต้ออกมาในรูปของคำที่ไม่ต้องการคำตอบก็จะถือเป็นคำสรรพนามชนิดบอกความไม่เจาะจง

๑๒. ครูสนทนากับนักเรียนถึงชนิดของคำสรรพนามอีกชนิดหนึ่งที่เรียกกันว่าสรรพนามใช้ชี้ชี้หรือแบ่งหรือรวมคำนามในประโยค

๑๓. ครูยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำสรรพนามบอกความชี้ชี้ให้นักเรียนดูพร้อมทั้งอธิบายลักษณะในการใช้ให้นักเรียนเข้าใจ

๑๔. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแต่งสรรพนามชี้ชี้แบบนี้ให้มากที่สุดภายในระยะเวลา ๕ นาที เสร็จแล้วครูนำประโยคของเด็กแต่ละกลุ่มมาพิจารณาตรวจสอบพร้อมทั้งชี้แจงแก้ไขข้อบกพร่อง

๑๕. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังถึงชนิดของคำสรรพนามชนิดสุดท้าย คือสรรพนามเชื่อมประโยคว่ามีคุณสมบัติและทำหน้าที่อย่างไรบ้าง

๑๖. ครูชี้แนะให้นักเรียนสังเกตว่าคำสรรพนามแบบเชื่อมประโยคนั้นมักจะมีคำว่า ที่ ซึ่ง อัน ประกอบอยู่ และครูก็ยกตัวอย่างให้นักเรียนดู เช่น ฉันชอบบ้านที่อยู่ใกล้ทะเล

๑๗. ครูให้นักเรียนแข่งขันกันเติมคำ ที่ ซึ่ง อัน ลงในช่องว่างจากประโยคที่ครูหามาให้ เช่น

๑. ลูกโป่ง มีสีแสดนั้นสวยที่สุด
๒. โรงเรียน อยู่ทางไกลความเจริญมักขาดแคลนครู
 ฯลฯ

ขั้นสรุป

๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำสรรพนามทั้งหมด
๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๓ และ ๔

๖. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก
๒. สังเกตจากการตอบกิจกรรมและการแก้ปัญหา
๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย
๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดที่ ๓

จงเลือกขีดเส้นใต้คำสรรพนามจากข้อความต่อไปนี้

"ถ้าฉันจะเป็นครู ฉันจะเป็นอย่างอาจารย์อัญชสี สำเร็จมหาวิทยาลัย สอนชั้น
มศ. ๔ - ๕ " แววันฝันเฟื่อง "มีปริญญาเป็นบันทึก รับปริญญาจากในหลวง"

"อย่าช้าให้มากนัก ข้าราชการ หน้าอย่างเอ็งถึงจะสอบไล่ที่หนึ่งข้าก็ว่าผู้นักเรียน
กรุงเทพ ฯ เขาไม่ได้หรอกนะ พวกนั้นเขาเรียนโรงเรียนฝรั่ง เก่งภาษาฝรั่งมีครูดี ๆ สอน
โรงเรียนหลวงแถวนี้วิชาผู้เขาไม่ได้หรอกเรียนพิเศษอะไรก็ได้เรียน"

(จากแววัน ของโศคนัน)

แบบฝึกหัดที่ ๔

จงเลือกคำสรพนาม จากประโยคทางคำนำกรอกลงในตารางทางคำนำขวาให้ถูกต้องกับ
ชนิดของคำสรพนามย่อย

ประโยค	ชนิดของสรพนาม			
	บุรุษสรพนาม	ใช้ถาม	ไม่เจาะจง	แบ่งหรือรวม
๑. ใคร เป็นคนทำตุ๋นเสกปรก				
๒. หลวงตาท่านยังจำวักอยู่				
๓. นิสิตที่ฟังคำบรรยายต่างคนต่างไม่ พอใจเสียงอีกที				
๔. เราคงพิจารณาเรื่องให้ดีกว่าก่อนที่จะ โทษใคร				
๕. ข้าพเจ้าฟังปราชญ์ไม่รู้เรื่องเลย				
๖. ถ้าใครต้องการพุทธาก็มาเอาไปได้				
๗. นักดนตรีต่างก็ทำความสะอาดเครื่อง ของตน				
๘. เธอเดินเป็นสง่าสมกับบทในเรื่อง				
๙. แม่เตือนลูกเพราะแม่รักลูกเข้าใจไหม				
๑๐. ตำรวจบอกว่าจะไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด ที่ทำผิด				
๑๑. เราคงคิดฟังตนเอง อย่าหวังฟัง คนอื่น				
๑๒. ออ ย เราแน่จักจะเก่งขึ้นทุกที				

หมายเหตุ

แผนการสอนเรื่องที่ ๒ ใช้เวลา ๓ คาบ โดยใช้เวลาดังนี้

คาบที่ ๑ เริ่มตั้งแต่ ชี้นำ และวิธีสอนข้อ ๑ - ๒

คาบที่ ๒ เริ่มตั้งแต่ วิธีสอนข้อ ๓ - ๑๑

คาบที่ ๓ เริ่มตั้งแต่ วิธีสอนข้อ ๑๒ - ๑๓ และ ชื่นชม

แผนการสอนเรื่องที่ ๓

๑. เรื่อง

คำกริยา

เวลา ๒ คาบ

๒. ความคิดรวบยอด

คำกริยา (อ่าน กริ -- ยา) เป็นคำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่า นามหรือสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่เห็นในประโยคเป็นคำกริยาชนิดใดและให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนยกตัวอย่างคำกริยาชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือได้ฟังมาและบอกได้ว่าเป็นคำกริยาชนิดใดตามจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำกริยาชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำกริยาทั้ง ๔ ชนิดให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. แผนภูมิข้อความต่าง ๆ
๒. บัตรคำ
๓. แผ่นแบบฝึกหัดที่ ๕, ๖, ๗ และ ๘

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากผู้สอน

ขั้นสอน

๑. ครูทบทวนพื้นฐานเรื่องคำกริยาของนักเรียนโดยการนำแผนภูมิข้อความต่าง ๆ มาให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาคำกริยาจากข้อความนั้น เช่น

- ต้นไม้ใหญ่หักเสียแล้ว
- คุณพ่อปลูกต้นไม้

๒. เมื่อนักเรียนได้พิจารณาหาคำกริยาจากข้อความที่ครูนำมาให้และครูสังเกตไ้ว่านักเรียนรู้จักคำกริยาได้พอสมควรแล้ว ครูชี้แจงให้นักเรียนเห็นถึงความแตกต่างของคำกริยาในแต่ละประโยค เช่น

- โกวิทยืม
- ฝนตก
- โชติซื้อหนังสือเล่มที่บ้าน
- พสุษาเขียนจดหมาย

ครูให้นักเรียนสังเกตว่า คำกริยาที่ขีดเส้นใต้คือคำว่า ยืม และ ตก เป็นกริยาที่มีความสมบูรณ์ในตัว ไม่ต้องมีคำตามหลัง ส่วนคำว่า ทำ และ เขียน เป็นคำกริยาที่มีคำตามหลังและคำตามหลังนั้นได้รับการกระทำของกริยานั้น ๆ

๓. ครูให้นักเรียนแข่งขันกันแต่งประโยคด้วยคำที่ครูกำหนดให้ เช่น บิด, พัก, ตรวจ, หยุก ฯลฯ คำละ ๒ ประโยค โดยแต่งให้ประโยคที่ ๑ เป็นกริยาที่ไม่มีกรรม และประโยคที่ ๒ ใช้เป็นกริยาที่มีกรรม

๔. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปว่ากริยาที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว ไม่ต้องมีคำใดตามหลังเรียกว่า กริยาไม่ต้องมีกรรม ส่วนกริยาที่มีคำตามหลังและคำนั้น ๆ ได้รับการกระทำของกริยานั้น จะเรียกว่ากริยามีกรรม

๕. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๕

๖. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังถึงคำกริยาที่ต้องอาศัยส่วนเติมเต็มเพราะคำกริยาบางคำในภาษาไทยซึ่งมีความหมายน้อยหรือเกือบไม่มีเลย จะมีความหมายก็โดยอาศัยคำที่ตามมาข้างหลังเท่านั้น เช่น

— จารุดีเป็นคาราภาพยนตร์

— นรงค์คล้ายกับอลงก

๗. ครูนำบัตรคำกริยาชนิดนี้มาให้นักเรียนดู เช่นคำว่า เป็น เหมือน คือ คล้าย ฯลฯ

๘. ครูสนทนากับนักเรียนถึงคำกริยาชนิดสุดท้ายที่ช่วยทำให้คำกริยามีความหมายชัดเจนขึ้น เช่น

— นายเตนต้องมาสอนแก้ว

— น้ำอาจท่วมกรุงเทพ ฯ ในเดือนนี้

๙. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปหาคำกริยาพวกนี้มีอะไรบ้าง เช่น อาจ ต้อง จง เคย ยอม ฯลฯ

๑๐. ครูให้นักเรียนแต่งประโยคที่ต้องใช้คำกริยาช่วย

ขั้นสรุป

๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำกริยาทั้งหมด

๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๕, ๖, ๗ และ ๘

๖. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก

๒. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหา

๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย

๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดที่ ๕

ก. จงเติมคำกริยาที่ไม่ต้องมีกรรม ในช่องว่างในประโยคต่อไปนี้

๑. นกยูง
๒. เรือยนต์
๓. ตำรวจ
๔. หนังสือเล่มนี้
๕. แจกันดอกไม้

ข. จงเติมคำกริยาที่มีกรรมมารับ ลงในช่องว่างในประโยคต่อไปนี้

๑. คุณแม่ อาหารได้ร่อยมาก
๒. นายแพทย์ รายงานเกี่ยวกับคนไข้
๓. พระยาดาก เมืองจันทบุรีได้
๔. ผู้วิจารณ์ แวนดากันแตก
๕. ชาวตากาลัง ข้าวในนา

แบบฝึกหัดที่ ๖

จงเลือกคำช่วยกริยาที่กำหนดให้เติมลงในช่องว่างในประโยคต่อไปนี้ให้เหมาะสม

กำลัง จะ ยอม ต้อง ควร อาจ จง

๑. คนที่ซื่อสัตย์ มีผู้ไว้วางใจ
๒. เชอ มาในงานนี้ให้ได้นะ
๓. ช่วยกันรักษาความสะอาดในบริเวณงาน
๔. พรุ่งนี้ หนาวกว่าวันนี้ก็ได้
๕. เขา บอกเราตามความจริง

แบบฝึกหัดที่ ๓

จงขีดเส้นใต้คำกริยาในคำประพันธ์ต่อไปนี้

นอน <u>คำ</u> ตื่น <u>แต่</u> เช้า	จับ <u>งาน</u>
กาย <u>แสร้ง</u> จิต <u>เบิก</u> บาน	ปล้ำ
ชีวิต <u>ยอม</u> ยื <u>น</u> นาน	นำ <u>ประ</u> โย <u>ชน์</u>
กอบ <u>กิจ</u> ยั้ง <u>ก้าว</u> หน้า	ก่อ <u>เกิด</u> สุข <u>เกษม</u>

แบบฝึกหัดที่ ๔

จงบอกชนิดของคำกริยาที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้

- | | |
|---|---------------------|
| ๑. โฆษก <u>ประกาศ</u> ข่าว <u>ควน</u> ทาง <u>โทร</u> ทัศน์ | เป็นกริยาชนิด |
| ๒. นายแพทย์ <u>กำลัง</u> ตรวจ <u>จน</u> ไข | เป็นกริยาชนิด |
| ๓. ชัย <u>พัฒน์</u> เป็น <u>ผู้</u> แทน <u>เขา</u> ชนจาก <u>ภาค</u> เหนือ | เป็นกริยาชนิด |
| ๔. เธอ <u>ควร</u> สวม <u>เสื้อ</u> ให้ <u>หนา</u> กว่า <u>นี้</u> | เป็นกริยาชนิด |
| ๕. เธอ <u>ทรมาน</u> เวลา <u>เกิน</u> ทาง <u>แน่นอน</u> แล้ว <u>หรือ</u> | เป็นกริยาชนิด |

หมายเหตุ

แผนการสอนเรื่องที่ ๓ ใช้เวลา ๒ คาบ โดยใช้เวลาดังนี้
 คาบที่ ๑ เริ่มตั้งแต่ ขึ้นนำ และวิธีสอนข้อ ๑ - ๕
 คาบที่ ๒ เริ่มตั้งแต่ วิธีสอนข้อที่ ๖ - ๑๐ และขึ้นสรุป

แผนการสอนเรื่องที่ ๔

๑. เรื่อง

คำวิเศษณ์

เวลา ๓ คาบ

๒. ความคิดรวบยอด

คำวิเศษณ์ คือคำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่น เพื่อแสดงความหมายบอกลักษณะต่าง ๆ เช่น ขนาด ล้วน (รูปทรง) คุณภาพ นอกจากนี้ก็บอกเวลา บอกสถานที่ ปริมาณ จำนวน ฯลฯ เช่นคำว่า ที่ ชั่ว สูง คำ ฯลฯ

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่เห็นในประโยคเป็นคำวิเศษณ์ชนิดใดและให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนยกตัวอย่างคำวิเศษณ์ชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือได้ฟังมาและบอกได้ว่าเป็นคำวิเศษณ์ชนิดใดตามจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำวิเศษณ์ชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำวิเศษณ์ทั้ง ๑๐ ชนิดให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. แผนภูมิข้อความต่าง ๆ
๒. บัตรคำ
๓. แผนแบบฝึกหัดที่ ๔, ๑๐ และ ๑๑

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากผู้สอน

ขั้นสอน

๑. ครูทบทวนพื้นฐานเรื่องคำวิเศษณ์ของนักเรียนโดยการนำแผนภูมิข้อความต่าง ๆ มาให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาคำวิเศษณ์จากข้อความนั้น เช่น

- ฉันมีกระเป๋าใบโต
- นกเขาขันเพราะ

ฯลฯ

๒. เมื่อสังเกตว่านักเรียนรู้จักกับคำวิเศษณ์ได้พอสมควรแล้ว ครูสนทนากับนักเรียนถึงข้อความต่าง ๆ ที่ครูนำมาให้นักเรียนหาคำวิเศษณ์ ให้นักเรียนสังเกตลักษณะของคำวิเศษณ์ที่ใช้ประกอบในแต่ละประโยคว่ามีหลักการใช้อย่างไร เช่น

- ฉันมีกระเป๋าใบโต โตจะเป็นคำวิเศษณ์ที่บอกถึงขนาด
- นกเขาขันเพราะ เพราะจะเป็นคำวิเศษณ์ที่บอกถึงเสียง

ครูชี้แจงให้นักเรียนฟังว่าคำวิเศษณ์พวกนี้จะจัดเป็นคำวิเศษณ์ที่บอกลักษณะ

๓. ครูอธิบายถึงเรื่องคำวิเศษณ์ที่บอกลักษณะว่ามีหลายชนิด โดยการที่ครูนำบัตรคำต่าง ๆ ขึ้นมาให้นักเรียนดูว่าคำวิเศษณ์บอกลักษณะมีอะไรบ้าง เช่น บอกชนิด บอกขนาด บอกสีฐาน ฯลฯ

๔. ครูให้นักเรียนแข่งกันแต่งประโยคโดยการที่ครูยกบัตรคำที่บอกลักษณะวิเศษณ์แต่ละชนิดขึ้นมาแล้วให้นักเรียนแข่งกันแต่งประโยคบนกระดานดำ

๕. ครูสนทนากับนักเรียนถึงชนิดต่าง ๆ ของคำวิเศษณ์ว่ามีอีกหลายแบบ เช่น วิเศษณ์ บอกเวลา, วิเศษณ์บอกสถานที่, วิเศษณ์บอกประมาณ หรือจำนวน, วิเศษณ์บอกความรู้สึกเฉพาะ, วิเศษณ์บอกความไม่ชี้เฉพาะ และวิเศษณ์แสดงคำถาม

๖. ครูยกบัตรคำต่าง ๆ ที่มักจะใช้กับวิเศษณ์แต่ละชนิดให้นักเรียนดู เล่น
 วิเศษณ์บอกเวลา มักจะมีคำว่า สาย เช้า โบราณ เร็ว ฯลฯ
 วิเศษณ์บอกสถานที่ มักจะมีคำว่า ใกล้ ไกล ไต้ ฯลฯ
 วิเศษณ์บอกปริมาณ มักจะมีคำว่า มาก น้อย หมด ฯลฯ
 วิเศษณ์บอกความชี้เฉพาะ มักจะมีคำว่า นั้น นี่ โน้น ฯลฯ
 วิเศษณ์บอกความไม่ชี้เฉพาะ มักจะมีคำว่า ไก อะไร ฯลฯ
 วิเศษณ์แสดงคำถาม มักจะมีคำว่า ไก อะไร ไหน ฯลฯ
๗. ครูลองให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคที่ใช้วิเศษณ์หลาย ๆ ชนิด แล้วครู
 ตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง
๘. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงเรื่องคำวิเศษณ์ที่เรียนผ่านไปแล้วว่า มีอะไรบ้าง
 พร้อมทั้งแต่งประโยคเป็นตัวอย่างง่ายเพื่อทบทวนความรู้
๙. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังถึงคำวิเศษณ์อีก ๓ ชนิด คือ วิเศษณ์แสดงคำถามรับ,
 คำวิเศษณ์แสดงความปฏิเสธ และวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมกับคำอื่น
๑๐. ครูยกตัวอย่างประโยคที่ใช้วิเศษณ์แต่ละชนิดให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง พร้อมทั้ง
 ชักถามความเข้าใจของนักเรียน
๑๑. ครูให้นักเรียนแข่งกันแต่งประโยคที่ใช้คำวิเศษณ์ทั้ง ๓ ชนิด
- ขั้นสรุป
๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำวิเศษณ์ทั้งหมด
 ๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๔, ๑๐ และ ๑๑

๕. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจ และความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก
๒. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหา
๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย
๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดที่ ๕

จงขีดเส้นใต้คำวิเศษณ์ในประโยคต่อไปนี้

๑. นกคุเหว่าเสียงหวาน ร้องก้องในถ้ำถ้ำ
๒. ผู้กระทำความดีได้รับผลดี
๓. คนโบราณไม่ใส่ใจถึงบางคนเข้าใจ
๔. เซนักษัตริย์ลึกลับวังสโราณ
๕. พรหมณผู้เก็บรับใช้ไปอยู่แห่
๖. ลุ่มหลงวิชาไม่ควรที่
๗. เรามีอาจหาพจนพอดอบทาน
๘. ปลาใหญ่กินปลาเล็ก
๙. คอกราคีส่งกลิ่นหอมฟุ้ง
๑๐. เมื่อวานนี้เธอไปไหน ฉันไปหาเธอไม่พบ

แบบฝึกหัดที่ ๑๐

จงเติมคำวิเศษณ์ที่เหมาะสมลงในช่องว่างดังต่อไปนี้

๑. ถ้าเรามีร่างกาย สุขภาพ จิตใจ
ก็นับว่าเราเป็นคนโชคดี
๒. วันนี้มีแก้วว่าฝนจะตก เพราะท้องฟ้ามีค และ
อากาศชื้น
๓. นางงามในวรรณคดีไทยจะต้องมีรูปร่าง ผิว ผม.....
ท่วงทีกริยา
๔. อาหารร้านนั้น มาก
๕. น้ำตาลในชอค แล้ว
๖. ประวิทย์ กว่าคำรงค์ศักดิ์
๗. ดอกไม้ในสวน กำลังผลิดอกออกช่อ

แบบฝึกหัดที่ ๑๑

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

๑. ข้อใดมีคำวิเศษณ์แสดงค่าจำนวน
 - ก. เด็กคนนั้นเป็นอะไรไป
 - ข. จดหมายฉบับนี้เป็นของใคร
 - ค. นายฉลาตจะออกเดินทางเมื่อไร
 - ง. ผมเชื่อแล้วครับว่าเรื่องนี้เป็นความจริง
๒. ข้อใดมีคำวิเศษณ์บอกสถานที่
 - ก. คุณตานั่งอยู่ใต้ต้นไม้
 - ข. ใครเคยเข้าอุโมงค์ใต้น้ำบ้าง
 - ค. เราไม่เคยอยู่ใต้อำนาจของใคร
 - ง. เพื่อนของฉันมีบ้านอยู่ทางใต้
๓. คำ "อะไร" ในข้อใดเป็นคำวิเศษณ์บอกความไม่ชี้เฉพาะ
 - ก. อะไรคือความจริง
 - ข. เขาป่วยเป็นโรคอะไร
 - ค. สัตว์อะไรมีกระดูกสันหลัง
 - ง. ช่างร้ายเหลือทนคนอะไรไร้ความปราณี
๔. ข้อใดมีคำวิเศษณ์บอกความชี้เฉพาะ
 - ก. คนอื่นไม่เกี่ยว
 - ข. คุณจะทำวันไหน
 - ค. ฉันเองเป็นคนทำ
 - ง. เด็กทั้งหมดช่วยกันทำงาน

๕. คำ "ก่อน" ในข้อใดเป็นคำวิเศษณ์บอกเวลา
- ฉันมาถึงก่อน
 - คั่นบอนก่อนไก่
 - ฉันมาถึงโรงเรียนก่อนใคร
 - ฉันมาถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเช้า

หมายเหตุ

แผนการสอนเรื่องที่ ๔ ใช้เวลา ๓ คาบ โดยใช้เวลาดังนี้

คาบที่ ๑	เริ่มตั้งแต่	ขั้นนำ และวิธีสอนข้อ ๑ - ๔
คาบที่ ๒	เริ่มตั้งแต่	วิธีสอนข้อ ๕ - ๘
คาบที่ ๓	เริ่มตั้งแต่	วิธีสอนข้อ ๙ - ๑๑ และขั้นสรุป

แผนการสอนเรื่องที่ ๕

๑. เรื่อง

คำบุพบท

เวลา ๑ คาบ

๒. ความคิดรวบยอด

คำว่า บุพบท แปลว่า คำที่มาข้างหน้าในการสื่อสาร คำบุพบททำหน้าที่โยงคำหนึ่งหรือกลุ่มคำหนึ่งให้สัมพันธ์กับคำอื่นหรือกลุ่มคำอื่น เพื่อแสดงความหมายต่าง ๆ เช่น ลักษณะ เหตุผล เวลา สถานที่ เจ้าของ ฯลฯ

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่เห็นในประโยคเป็นคำบุพบทชนิดใดและให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนยกตัวอย่างคำบุพบทชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือได้ฟังมาและบอกได้ว่าเป็นคำบุพบทชนิดใดตามจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำบุพบทชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำบุพบทให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. บัตรคำ
๒. บัตรข้อความ
๓. แผนแบบฝึกหัดที่ ๑๒ และ ๑๓

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากผู้สอน

ขั้นสอน

๑. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังถึงเรื่องคำพหูพจน์ว่ามี ๒ แบบ คือ แบบที่ ๑ เป็นพหูพจน์ไม่เชื่อมกับคำอื่น คือนำหน้าคำอื่นเฉย ๆ โดยไม่ได้เชื่อมกับคำอื่นใช้เป็นการร้องเรียก เช่น กูรา กูกอน ข้าแต่ ฯลฯ

๒. ครูอธิบายถึงคำพหูพจน์แบบที่ ๒ คือ พหูพจน์ที่เชื่อมบพจน์ ซึ่งมักจะมีคำว่า กับ แก่ ตาม ขน ได้ ใน ของ เพื่อ แห่ง โดย สำหรับ ต่อ แต่ ฯลฯ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำพหูพจน์เหล่านี้ให้นักเรียนดูบนกระดาน

๓. ครูเตรียมบัตรคำพหูพจน์สำหรับให้นักเรียนเล่นกิจกรรมโดยที่ครูนำข้อความที่เว้นช่องว่างสำหรับให้เติมคำพหูพจน์ลงไปให้เหมาะสม เช่น อาหาร เธอ, ปากกา จัน, เงินทอง เครื่องบิน, เรากิน อยู่ ฯลฯ แล้วให้นักเรียนแข่งกันหยิบบัตรคำพหูพจน์มาใส่ให้เหมาะสม

๔. ครูให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคด้วยคำพหูพจน์ที่ครูเตรียมมาให้ประโยคละ

๑ คำ

ขั้นสรุป

๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำพหูพจน์ทั้งหมด

๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๑๒ และ ๑๓

๖. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก
๒. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหา
๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย
๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดที่ ๑๒

จงชี้คําที่ได้คํานพบจากข้อความต่อไปนี้

๑. คนเหล่านี้มาจากไหน
๒. ฉันออกจากบ้านตั้งแต่บ่ายรุ่ง
๓. ครูอุบลมาพบฉันเมื่อวันจันทร์
๔. คุณยายชอบไปทำบุญที่วัดเสมอ
๕. ขณะที่พระอยู่ด้วยตัว จงนึกถึงคำสั่งสอนของพระ
๖. ความซื่อตรงเป็นกำลังของพ่อค้าแม่ค้า พ่อค้าแม่ค้าซื่อตรง ขายของตามราคาจริง ไม่ผ่าน ไม่ยอมของเลวขายเป็นของดี จะได้รับความเชื่อถือจากผู้ซื้อ

แบบฝึกหัดที่ ๑๓

จงเติมคำบุพบทที่เหมาะสมลงในช่องว่างของประโยคต่อไปนี้

๑. เราทำงานหนัก ลูก
๒. เสื้อตัวนี้เหมาะ รูปร่างของเธอ
๓. ฉันเห็น ตาที่เคียวเธอเป็นคนหยิบปากกา น้องไป

๔. จำเลยให้การ ศาล ความเป็นจริง
 ๕. ควรเรียนรู้วิธีรับประทานอาหาร ซ่อนส้อม
 ๖. นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงเริ่มต้นเป็นนักเขียน การอ่านหนังสือมาก ๆ ก่อน
 ๗. ฉันอ่านหนังสือออก อายุ ๔ ขวบครึ่ง
 ๘. เขาเดินทาง เครื่องบินไป ฮองกง
 ๙. แหวนนี้ทานได้ ไก่มา
 ๑๐. เขาบอกมือให้เพื่อน ความอดัยขณะที่รถไฟเคลื่อน
 ๑๑. ฉันมอบภาพนี้ เธอไว้เป็นที่ระลึก
 ๑๒. จะทำอะไรไปรุดเห็น อนาคตของตัวเองบ้าง
-

แผนการสอนเรื่องที่ ๖

๑. เรื่อง

คำสันธาน

เวลา ๑ คาบ

๒. ความคิดรวบยอด

สันธาน แปลว่า การต่อ หรือเครื่องต่อ หมายความว่าคำที่ใช้เชื่อมประโยคกับประโยค หรือคำกับกลุ่มคำ

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่เห็นในประโยคเป็นคำสันธานชนิดใด และให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนยกตัวอย่างคำสันธานชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือได้ฟังมาและบอกได้ว่าเป็นคำสันธานชนิดใดตามจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำสันธานชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำสันธานทั้งหลายให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. บัตรข้อความ
๒. บัตรคำ
๓. แผนแบบฝึกหัดที่ ๑๔ และ ๑๕

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากครูสอน

ขั้นสอน

๑. ครูสนทนากับนักเรียนถึงคำสันธาน ว่ามีหน้าที่ในการเชื่อม ๓ แบบด้วยกัน คือ แบบที่ ๑ เชื่อมคำให้ติดต่อกัน เช่น ลูกและหลาน, ตากับยาย แบบที่ ๒ เชื่อมประโยคให้ต่อกัน เช่น พี่เดินข้างหน้าและน้องเดินข้างหลัง ส่วนแบบที่ ๓ เป็นแบบเชื่อมความให้ติดต่อกัน

๒. ครูอธิบายถึงสันธาน แบบที่ ๓ ว่า เชื่อมข้อความในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ เชื่อมความคล้ายคลึงกัน, เชื่อมความที่แย้งกัน, เชื่อมความต่างต่อนกัน, เชื่อมความที่เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง, เชื่อมความที่เป็นเหตุผลแก่กัน และเชื่อมความที่แบ่งรับรอง ขณะที่ครูกล่าวถึงแต่ละแบบ ครูยกตัวอย่างประโยคให้ดูบนกระดาน

๓. ครูนำแผนภูมิข้อความต่าง ๆ มาให้นักเรียนพิจารณาว่าควรจะเป็นสันธานที่ใช้เชื่อมความแบบไหน

๔. ครูให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยค โดยใช้คำสันธานที่ถูกกำหนดให้จากบัตรคำ

ขั้นสรุป

๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำสันธาน

๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๑๔ และ ๑๕

๖. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก

๒. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหา

๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย

๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดที่ ๑๔

จงขีดเส้นใต้คำสันธานจากประโยคต่อไปนี้

๑. เขาถอนตัวสิ้นเพราะกลัวเสียงปืน
๒. นายอำเภอทำงานหนักจนป่วยไปหลายวัน
๓. เด็ก ๆ กลับไปเมืองานเล็กแล้ว
๔. วันนี้อาจารย์ไม่มาสอนเนื่องจากท่านไม่ค่อยสบาย
๕. ฉันชอบแกงเผ็ดแต่พี่ชายชอบแกงจืด
๖. ถ้าเราไม่รีบแต่งตัวเราจะไปงานไม่ทัน
๗. ฉันเห็นเงาคนตะคุ่ม ๆ อยู่ฉันจึงตะโกนตามไป
๘. เขาทำงานเสร็จแล้วเขาก็กลับบ้านตามปกติ
๙. น้ำกับบู่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพืช
๑๐. เธอเลือกเล่นละครหรือเล่นกีฬา
๑๑. เรายินดีช่วยเหลือเขาแต่ว่าเขาไม่ยอมรับ
๑๒. พอใกล้มรุ่งเราก็กายร้อน
๑๓. คุณจะจ่ายเงินสดหรือจ่ายเช็ค
๑๔. แม้เขาจะไม่รักเมียเขาก็รักลูก
๑๕. น้ำไหลบ่าอย่างรวดเร็วแต่ชาวในนาก็ไม่เสียหายมากนัก

แบบฝึกหัดที่ ๑๕

จงเติมคำสันธานที่เหมาะสมลงในช่องว่างในประโยคต่อไปนี้

๑. พี่ชายฉันค้าขาย ฉันชอบรับราชการ
๒. เธอจะไปรับเงินเอง จะมอบฉันให้ใครไปแทน
๓. วันนี้จะมีการอภิปรายที่หอประชุมเรื่องเยาวชน ชี้แจงเรื่องความ

มั่นคงของชาติ

๔. เขาคังใจฟังด้วยความสนใจ เขาจึงจำเรื่องราวได้แม่นยำ
 ๕. ขงไถรรงค์มีสามสี คือ สีขาว สีแดง ... สีน้ำเงิน
 ๖. ฉันทอนเขาแล้ว !..... เขาไม่ไป
 ๗. เขาประมาณเขา ขับรถชนเด็ก
 ๘. เธอจะไปถึงบ้าน พอก็ค่า
 ๙. สุกัสดา พัดนพงค์เป็นไขหวัด ไม่ได้มาโรงเรียน
 ๑๐. เขาจะยากจน เขา เป็นคนมีน้ำใจ
-

แผนการสอนเรื่องที่ ๗

๑. เรื่อง

คำอุทาน

เวลา ๑ คาบ

๒. ความถี่รวบยอด

อุทาน แปลว่า เสียงที่เปล่งออกมาโดยที่ผู้พูดเปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์ หรือความรู้สึกของผู้พูด คำอุทานส่วนมากจะไม่มี ความหมายตรงตามถ้อยคำ แต่จะมีความหมายทาง เน้นความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูดเป็นสำคัญ

๓. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

๑. เพื่อให้นักเรียนแยกได้ว่าคำที่ได้เห็นในประโยคเป็นคำอุทาน ชนิดใด และให้เหตุผลประกอบได้
๒. เพื่อให้นักเรียนแยกตัวอย่างคำอุทานชนิดต่าง ๆ จากข้อความที่ได้อ่านหรือ ได้ฟังมาและบอกได้ว่าเป็นอุทานชนิดใดตามจำนวนที่ครูกำหนด
๓. เพื่อให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำอุทานชนิดต่าง ๆ ได้ตามที่ครูกำหนด
๔. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้คำอุทานให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะหน้าที่ของคำ

๔. อุปกรณ์

๑. แผนภูมิข้อความ
๒. แผนแบบฝึกหัดที่ ๑๖ และ ๑๗

๕. วิธีสอนและกิจกรรม

ขั้นนำ

นักเรียนฟังคำชี้แจงจากผู้สอน

ขั้นสอน

๑. ครูทบทวนพื้นฐานเรื่องคำอุทานโดยการให้นักเรียนลองยกตัวอย่างของคำอุทานมาคนละ ๑ คำ
๒. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังถึงเรื่องคำอุทานว่ามี ๒ ประเภท คือ คำอุทานบอกอาการ และคำอุทานเสริมบท
๓. ครูนำแผนภูมิข้อความตัวอย่างของคำอุทานบอกอาการและอุทานเสริมบทให้นักเรียนดู
๔. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างคำอุทานบอกอาการและคำอุทานเสริมบท
๕. ครูให้นักเรียนแข่งขันกันแต่งประโยคที่มีคำอุทาน

ขั้นสรุป

๑. ทบทวนให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจถึงเรื่องคำอุทาน
๒. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ ๑๖ และ ๑๗

๖. การประเมินผล

๑. สังเกตจากความสนใจและความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมของเด็ก
 ๒. สังเกตจากการตอบคำถามและการแก้ปัญหา
 ๓. สังเกตจากการร่วมอภิปราย
 ๔. สังเกตจากการทำแบบฝึกหัด
-

แบบฝึกหัดที่ ๑๖

จงขีดเส้นใต้คำหรือกลุ่มคำที่มีลักษณะเป็นคำอุทานในประโยคต่อไปนี้

๑. เอ๊ะ! ใครทำเชือกยุ่งอีกแล้ว
๒. แหม! เธอก็พูดแค่นี้ต้องไม่ไหว
๓. ค้ายตาย! ใครมาฉีกสมุดฉัน
๔. ตายละ! วาสิมทำกาบ้าน
๕. อ้อ! นี่แน่ะ! แดกฉันพูดตั้งนานไม่รู้เรื่องหรือ
๖. อู้อะไรนั่น
๗. อ้อ! ยามายุ่งกับฉัน
๘. คุณพระช่วย! เธอเป็นอะไรไปนั่น
๙. โอ๊ย! ปากหิวจริง
๑๐. แม่เจ้า! ไฉนสวยจริง ๆ
๑๑. หนอย! แน่! ทำได้! ไปได้!
๑๒. เออ! ค่อยยังชั่ว! หนอย
๑๓. อู! เหม! กระไร! ก็ใจฉกาจ
๑๔. โอ! เออ! ยายคงหิวมากสินะ
๑๕. พุท! โอ! เธอ! น่าจะบอกฉันเสียแต่แรก

แบบฝึกหัดที่ ๑๓

จงขีดเส้นใต้คำอุทานเสริมบทจากประโยคต่อไปนี้

๑. เธออาบน้ำอาบท่าแล้วหรือยัง
๒. ของมันใช้ไม่ได้แล้ว อย่าไปเสียของเสียตายนั่นเลย
๓. อย่าเสียอกเสียใจไปเลย ถึงคราวเคราะห์หามยามร้ายก็หลีกเลี่ยงไม่ได้
๔. ฉันไม่ชอบเลขฉานาทีเลย
๕. น้ำท่วมถนนร่นแถมหลายสาย
๖. ฉันไม่เข้าใจศัพท์แสงที่เธอพูดเลย
๗. มีส้มสุกกูกไม่อะไรบ้าง
๘. เธอเตรียมอาหารไว้เรียบร้อยแล้วหรือยัง
๙. เก็บอาหารไว้ให้คนเขากินกันบ้างนะ
๑๐. คุณเขาเป็นผู้หลักผู้ใหญ่จริง

ภาคผนวก ง.

ข้อ ๒๖

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทย

แบบสอบตามความสนใจวิชาหลักภาษาไทย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาหลักภาษาไทย เรื่อง ชนิดของคำ ๗ ชนิด

แบบทดสอบวิชาหลักภาษาไทย เรื่อง "ชนิดของคำ ๗ ชนิด" ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๒๕ ข้อ
เวลา ๔๐ นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว โดยทำเครื่องหมาย X ทับลง
บนตัวอักษร ก, ข, ค, หรือ ง.

- | | |
|---------------------------------------|----------------------------------|
| ๑. คำใดทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓ | ๒. คำต่อไปนี้คำใดเป็นวิสามานยนาม |
| ก. ปลัดขำเกอ | ก. มาแกลบ |
| ข. เชอ | ข. นกขุณฑทอง |
| ค. ทาน | ค. พระภิกษุฉัน |
| ง. ฉัน | ง. คันมะม่วงพื้มเสน |
| ๓. ข้อใดใช้ลักษณะนามผิด | ๔. ข้อใดมีสาเหตุนาม |
| ก. งาช้างอันนี้ยาวมาก | ก. ผึ้งฝูงนี้บินมาเกือบทุกวัน |
| ข. ช้อนไม้ปากฉันเลาหนึ่ง | ข. คณะครูประชุมกันที่ห้องสมุด |
| ค. ถาดนี้คนนี้มีอาคมขกกล้า | ค. กรรมการพวคนั้นชุมนุมกันที่วัด |
| ง. มีดเล่มนั้นไม่คมเลย | ง. กรรมการคณะนั้นกำลังประชุม |
| ๕. ข้อใดไม่มีอาการนาม | ๖. ประโยคใดมีวิสามานยนาม |
| ก. นักเรียนทำถาวรบ้าน | ก. ทองนี้ทำสีฟ้าสว่างดีมาก |
| ข. การนอนคึกนั้นไม่คึก | ข. ทองฟ้าเป็นสีฟ้างดงาม |
| ค. การเดินเล่นเป็นผลดีต่อร่างกาย | ค. ผ้าสีฟ้ามีราคาแพงมาก |
| ง. ความรักเป็นอุปสรรคต่อการเรียน | ง. สีฟ้าแสดนวนิยายสนุก |

๗. ข้อใดมีกริยานุเคราะห์
- ฝนตก
 - เราควรตีใจ
 - เขาทำไม่ถูกต้อง
 - กนกอยู่กลางโถง
๘. "ถูก" ในข้อใดเป็นกริยาแท้
- คำทอนข้อนี้ถูก
 - เด็กเกเรถูกลงโทษ
 - โจรถูกประหารชีวิต
 - พญาเคียวถูกยี่บัวจับ
๙. คำว่า "อะไร" ในข้อใดเป็นอนิยมนสรพนาม
- เธอหาอะไร
 - อะไรอยู่ในห้อง
 - อะไรจะเกิดขึ้นฉันไม่กลัว
 - เธอกลัวอะไรบอกฉันมาตามตรง
๑๐. "แข็ง" ในข้อใดทำหน้าที่เป็นวิเศษณ์
- เขาแข็งข้อต่อผู้บังคับบัญชา
 - เขาตั้งใจทำคือศัตรู
 - เขาทำเสียงแข็งกับฉัน
 - วันแข็งตัวแล้ว
๑๑. "ฉัน" ในข้อใดเป็นสกรรมกริยา
- ไอฉันเพราะ
 - พรเทพฉันเขี้ยว
 - สุเมธผูกฉันปาก
 - ปึงวาคิมทำงานฉันแข็ง
๑๒. ประโยคในข้อใดมีสกรรมกริยา
- สมหมายคงไปถึงโรงเรียนแล้ว
 - มีทั้งฝนตกและแดดออก
 - แนวจับหนูทุกวัน
 - เขาใกล้จะตาย
๑๓. ข้อใดมีสรพนามแทนนามที่เป็นส่วน ๆ (วิภาคสรพนาม)
- ใครมีเงินบ้าง
 - ใครเคยเห็นโคโนเสบ้าง
 - เธอมีกระเป๋าเดินทางบ้างไหม
 - ทหารบ้างยังเป็นบ้างชุดสนามเพลาะ
๑๔. ข้อใดมีคำลักษณวิเศษณ์
- นกคำนิพนวนเวียง
 - วัตถุโบราณจมนานแล้ว
 - บรรดาแขกเหรื่อกินกันมาก
 - คนบ้านใกล้มาช้ากว่าคนบ้านไกลเสียอีก

๑๕. ข้อใดมีวิเศษณ์บอกความไม่ชี้เฉพาะ

- ก. เธอจะไปไหน
- ข. ไหนเป็นของเขา
- ค. บ้านไหนมีโทรศัพท์
- ง. วิชานี้เขาก็ไม่ชอบ

๑๖. คำ "หน้า" ในข้อใดเป็นคำวิเศษณ์

- ก. เขาอายุยี่สิบหน้า
- ข. หน้ารอนแดงแล้ง
- ค. เขามีใบหน้ากลมสั้น
- ง. เขานั่งเรียนแถวหน้า

๑๗. "ไกล" ในข้อใดไม่ใช่บุพบท

- ก. ประวิทย์ชอบนั่งเรียนไกลเอกชัย
- ข. บ้านของพลอยอยู่ไกลโรงเรียน
- ค. กบอยู่ข้างบ่อไกลบ้านเขา
- ง. คนไกลดีกว่าคนใกล้

๑๘. "กลัวัวจะสูงจากฟ้า" เป็นประโยคที่มี

- ก. ชักแย้งกัน
- ข. คล้อยตามกัน
- ค. เป็นเหตุผลแก่กัน
- ง. เลือกเอาอย่างใด

๑๙. ข้อใดมีคำอุทาน

- ก. เลือครวรแล่น
- ข. เขาห่าป็นล่น
- ค. เสียงป็นล่งป่ง ๆ
- ง. สุนัขเห่าเสียงดังล่น

๒๐. ข้อใดมีวิเศษณ์บอกเวลา

- ก. นี่เป็นจกหมายควน
- ข. เวลาย่นไปเร็ว
- ค. เล็ก ๆ ควรค่นเข้า
- ง. เทวกลานชา

๒๑. ข้อใดมีวิเศษณ์ขยายกริยา

- ก. ค่นไม้ใหญ่ลุ่ม
- ข. ค่นอวนเกินชา
- ค. ปลาใหญ่กินปลาเล็ก
- ง. คนไทยคงเรียนภาษาไทย

๒๒. ข้อใดใช่บุพบท

- ก. ครูบอกกับนักเรียนว่าพรุ่งนี้โรงเรียนหยุด
- ข. นกแก้วจะอยู่บนค่นไม้
- ค. เขามาตามคำว่าวรอง
- ง. พ่อแม่หาเงินเพื่อดู

๒๓. คำว่า "ให้" ในข้อใดเป็นสันธาน

- ก. ความเกียจคร้านทำให้เขาต้องปิดหวัง
- ข. พวกเราต้องทำงานนี้ให้เร็ว
- ค. พ่อแม่ให้ลูกช่วยทำงานบ้าน
- ง. ครูให้การบ้านแก่นักเรียน

๒๔. ข้อใดไม่ใช่คำอุทาน

- ก. "นั่นแน่" จับค้แล้ว
- ข. "อย่าชน" เคียวของเสีย
- ค. "อูวะ" จะไม่ให้หยุดบ้างหรืออย่างไร
- ง. "ฮือ ตาบ้า" เสียงสุชาการรองดังขึ้น

๒๕. ข้อใดไปใช้คำอุทานเสริมบท
- ก. ในรตนั้นรากรระวังให้มากไว้
 - ข. เกี่ยวนี้ข้าวของแพงไปทุกอย่าง
 - ค. พระจันทร์วันเพ็ญส่องแสงนวลตา
 - ง. กลับมาเหนื่อย ๆ อาบนํ้าอาบตาก่อนซิ

แบบสอบถามความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกสนใจในหลักภาษาไทย
ของนักเรียนโดยจะมีข้อความให้อ่านเพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาว่านักเรียนสนใจกิจกรรมใน
ข้อความเหล่านั้นมากน้อยเพียงไร ดังนั้นจึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความ
สนใจในสิ่งต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน ขอสำคัญขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามฉบับนี้ตามความรู้สึก
ที่แท้จริงของนักเรียนและตอบให้ครบทุกข้อ

๒. ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย / ในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน
ซึ่งแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

๒.๑ ถ้าใส่เครื่องหมาย / ในช่อง "สนใจมากที่สุด" แสดงว่านักเรียน
ชอบทำหรือคิดที่จะทำตามข้อความนั้นมากที่สุด

๒.๒ ถ้าใส่เครื่องหมาย / ในช่อง "สนใจมาก" แสดงว่านักเรียนชอบ
ทำหรือคิดที่จะทำตามข้อความนั้นมาก

๒.๓ ถ้าใส่เครื่องหมาย / ในช่อง "สนใจน้อย" แสดงว่านักเรียน
ไม่ค่อยชอบทำตามข้อความนั้น

๒.๔ ถ้าใส่เครื่องหมาย / ในช่อง "สนใจน้อยที่สุด" แสดงว่านักเรียนไม่ชอบ
ทำข้อความนั้นหรือไม่เคยคิดที่จะทำตามข้อความนั้นเลย

ตัวอย่าง

ข้อความ	สนใจมากที่สุด	สนใจมาก	สนใจน้อย	สนใจน้อยที่สุด
๑. ฟังละครวิทยุ				
๒. เล่นทายปัญหาภาษาไทย				

ข้อความ	สนใจ มากที่สุด	สนใจ มาก	สนใจ น้อย	สนใจ น้อยที่สุด
๑๑. อ่านหนังสือหรือฟังคำแนะนำที่จะช่วยให้เข้าใจและได้รับความรู้ในวิชา หลักภาษาไทยเพิ่มขึ้น				
๑๒. ออกวารสารที่เกี่ยวกับหลักภาษาไทย เป็นรายเดือนในโรงเรียน				
๑๓. คนคว่ำเขียนรายงานเกี่ยวกับวิชา หลักภาษาไทยเพิ่มเติมนอกเหนือจาก การเรียนในชั้นเรียน				
๑๔. จัดป้ายนิเทศ (บอร์ด) เกี่ยวกับ หลักภาษาไทย				
๑๕. รวบรวมคำที่มักเขียนผิดและอ่านผิด จากพจนานุกรม				
๑๖. จัดรายการโทรทัศน์สัปดาห์				
๑๗. แข่งขันหรือช่วยกันเติมส่วนวนคำ พังเพยและสุภาษิต				
๑๘. วาคภาพประกอบคำพังเพย				
๑๙. ประกวดการแต่งคำประพันธ์ต่าง ๆ				
๒๐. เล่นเกมแข่งขันแต่งคำต่าง ๆ เช่น คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ฯลฯ				

การศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เน้นลักษณะพฤติกรรมการเรียนค่า
ที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง

บทคัดย่อ

ของ

ชอแก้ว โภคย์สุพัตร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

การศึกษารังนี้เป็นการทดลองสอนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองในวิชาหลักภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในการเรียนของนักเรียนที่เรียนวิชาหลักภาษาไทย โดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองระหว่างกลุ่มสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์รังสีกถกรรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๖ คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ๑ จำนวน ๓๓ คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลุ่มทดลอง ๒ จำนวน ๓๓ คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง กลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง โดยผู้สอนใช้ชุดการสอนประกอบการสอน ซึ่งเป็นชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการทดลองสอน ๑๔ คาบ คาบละ ๕๐ นาที เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทย (ความเชื่อมั่น .๘๖๖๒) และแบบสอบถามความสนใจ (ความเชื่อมั่น .๘๖๐)

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่าที (t - test) ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ แตกต่างจากกลุ่มทดลอง ๒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ความแตกต่างระหว่างความสนใจในการเรียนของกลุ่มทดลอง ๑ และกลุ่มทดลอง ๒ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

STUDY OF ACADEMIC ACHIEVEMENT AND INTEREST IN THAI LANGUAGE STRUCTURE
OF LOW ACADEMIC ACHIEVED STUDENTS IN MATHAYOMSUKSA TWO
USING PEER - TUTORING METHOD

AN ABSTRACT

BY

CHOKAEW PHOKSUPHAT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1972

This study is an experimental design under the use of "Peer - Tutoring" method of students in Mathayom Suksa two in Thai language. The purpose was to compare the academic achievement of the students who were tutored by the students of high academic achievement and those who were of medium level of academic achievement.

The subjects were composed of 66 students in Wat Makutkasat School, General Education Department, Ministry of Education, Bangkok. The subjects were divided into two groups, the experimental group one and experimental group two, which has 33 students in each group. The experimental group one was tutored by the students in high academic achievement and the experimental group two was tutored by those who were in medium level of academic achievement. The tutors in both groups used the teaching package which was made by the researcher as a teaching aid. The experiment took 14 periods, and each period long. The Thai language structure achievement test (reliability = .9662) and the questionnaire of interest (reliability = .960) were constructed by the researcher.

Using t - test for achievement study of the experimental group one and the experimental group two, there was a difference at the .05 level of significance. However, the result of the study of interest was found to be non - significantly different at .05 level.